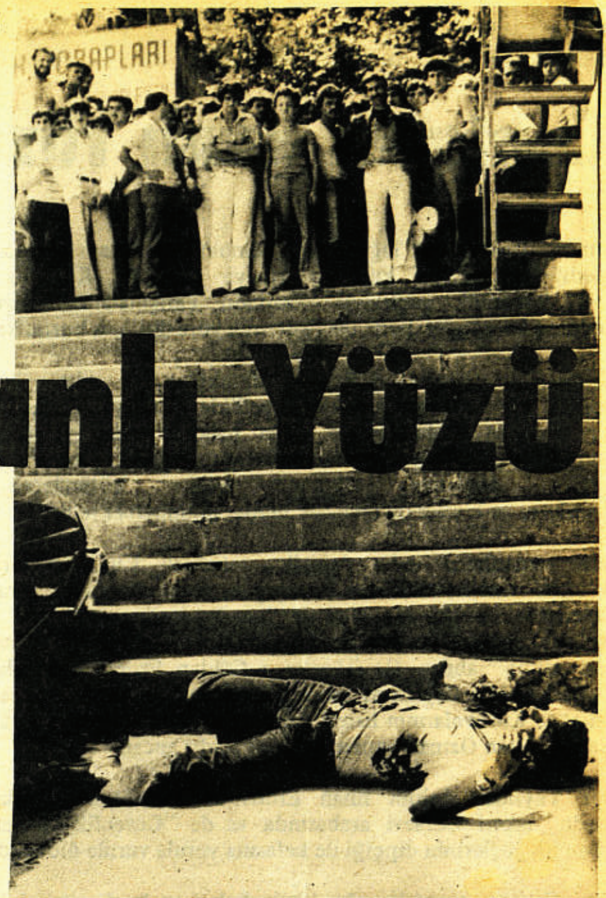
DEVRİMCİ İŞÇİ



SAYI 11 ARALIK 1980 / OCAK 1981 1,–DM



Cuntanın Kanlı Yüzü

"Her saldırılarını, bu zulüm ve sömürü düzeninin yıkılması doğrultusunda egemen sınıfların yeni bir açmazına dönüştürmek, ve yoksul halkımıza karşı işledikleri her alçakça cinayetin hesabını emperyalizmin ve sömürücü sınıfların bütün köpeklerinden teker teker sormak bizim de boynumuzun borcudur."

"...Yüzlerce, binlerce solcu ya vurularak, ya da operasyonlar sonucu öldürülüyor, yahut yakalanıyor..."
Kenan Evren

ordunun serveti zulmü

serveti

Hava kuvvetleri:.... 2 Milyar TL
Kara kuvvetleri:..400 Milyon TL
Deniz kuvvetleri: 50 Milyon TL (senelik geliri)

TUSAŞ: Türk Uçak Sanayii AŞ Sermayesi 1,5 Milyar TL

OYAK: Ordu Yardımlaşma Kurumu. Vehbi Koçların, Sabancıların yanına Türkiye'nin en büyük tekeli. Renault otomobil fabrikasının sahibi. Serveti yaklaşık 4,5 Milyar TL.

GIMA: Yirminin üzerinde Süper Maket ile Türkiye'nin en güçlü gıda maddeleri ve tüketim pazarı.

Turizm: Türkiye'nin turizmde en büyük tekeli "Türk Ordusudur. Otellerin, hanların, hamamların, tatil köylerinin, kumarhanelerin, gazinoların sahibi.

zulmü

*Tüm devrimci, demokratik *sendikalar kapalı.*
*Tüm demokratik örgütler,TÖB-DER, MEM-DER, Halkevleri, vb, kapalı.
*Parlamento kapalı.
*Tüm şehirlerin belediye başkanlarına işten el çektirildi. Birçoğu tutuklu.
*Tüm siyasi partiler kapatıldı.
*İşverenler sendikası açık.
*Demokrat, Aydınlık, Cumhuriyet gazeteleri ve birçok demokratik yayın organı kapalı.
*Grevler yasak, ücretler donduruldu.
*Zamlar serbest.
*Yüz bini aşkın siyasi tutuklu.
*Ekim ayında doksan, kasımın ilk günlerinde ondokuz kişi ordu tarafından öldürüldü.(Haber alabildiğimiz kadarıyla!)
*Yine haber alabildiğimiz kadarıyla, bu güne dek on bir kişi zındanlarda, işkencede öldürüldü.
*Elli üç idam hükmü, bunun üçü infaz edildi.

Türkiye'den direniş haberleri 5.sayfada

Cuntanın kanlı yüzü

Türkiye halkları, bugün Nato generallerinin faşist diktatörlüğü altında kan kusmaktadır. "Kemalizm", "demokrasiye dönüş" yaveleriyle asıl yüzlerini gizlemeye çalışan faşist generallerin, giderek maskeleri düşmüş ve kanlı dişleri iyice görünmeye başlamıştır. Türkiye solunu, anti-faşist halk güçlerini imha hareketi planlı, sistemli bir biçimde yürütülmektedir. Zam, zulüm, işkence, zindan, kurşuna dizme, idam ve askeri mahkemelerin seri idam kararlarıyla Türkiye bir cehenneme çevrilmiştir.

Sıkıyönetimli baskı, terör yurdun dört bir yanında, bir karabulut gibi çökmüştür halkımızın üstüne. Düşünen beyinler prangalı, bükülmeyen bilekler kelepçeli! Sıkıyönetim komutanları, hergün kitleler halinde topladıkları insanların sayısı ile yarışıyorlar radyo ve televizyonlarda. En fazla kelle toplayan komutan daha başarılı sayılmakta! Bu sayıların zindanlardaki toplamı 100 binin üstünde. Resmi açıklamalara bakılırsa 60 bin. Hapishanelerde yer yok. Askeri kışlalar dolup taştı. Cuntanın İçişleri Bakanı 666 gardiyan daha alınacağını açıkladı.

Cunta, "İç savaşı önlemek ve siyasal cinayetleri durdurmak amacı ile" yönetime el koyduğunu açıklamıştı. Oysa iç savaşı ve katliamları şimdi kendisi yürütüyor. Aradaki fark, sivil faşistlerin yerini uniformalı faşistlerin almış olması ve bir de işlenen cinayetlere kılıf uydurulması.. 31 Ekim - 6 Kasım arası bir hafta içinde öldürülen yurttaş sayısı 19. Ekim ayı cinayetler bilançosu 90!....

Cuntanın açıklamalarına göre kovalanan ve kovuşturulanlar hep "teröristler!" Bu ne menem "teröristlik"se bir türlü tükenmiyor!... Bu "terörist" avcılığı MC Hükümetleri dönemiyle başlamış, özellikle sıkıyönetimli Demirel azınlık hükümeti döneminde bir devlet faşizmi biçiminde sürdürülmüştü. Ama "teröristler"in sonu gelmiyordu! Faşist cunta da iki buçuk aydan beri atı ile iti ile "terörist" avında! Zindanlar, stadyumlar, okullar, camiler toplama kamplarına çevrilecek, yine de "teröristlerin" sonu gelmeyecek!... Çünkü onlar kendilerinden olmayan, yani emperyalizme uşaklık bayrağını çekmeyen herkese "terörist" diyorlar. Ve onlar "terörist"lik adı altında tüm halkımıza saldırıyorlar, işçilere, köylülere, devrimci gençlere, küçük esnafa, dar gelirli memura saldırıyorlar... Bu kuklalar bilmiyorlar ki, "Biz halkız, sayılmayız parmak ile, tükenmeyiz kırmak ile!" Ve yine onlar bilmiyorlar ki, baskı ile, zulümle, kanla zindanlara topladıkları insanlar, birgün önlerine çekilen *duvarı bir sel* gibi yıkacak, kuklaları da bu selin

Cuntanın Kanlı Yüzü

Cunta, "Atatürkçü"lüğüne ve demokrasiye olan aşkına (!) yediremediğinden, işlediği cinayetlere kılıf giydirmeye çalışıyor. Kurşuna dizdirdiği yurtseverler hep, "güvenlik güçleriyle girdikleri çatışmalarda" vurularak ölüyorlar! Ama nedense bu çatışmalarda bir "güvenlik görevlisi"nin burnu kanamıyor!

Üniformalı cinayet timleriyle sürdürülen ve adına "operasyon" denilen bu baskın ve katliam hareketi özellikle Türkiye Kürdistanında da çok yoğun bir biçimde sürdürülmekte, Kürt halkına zulüm yapılmaktadır. Türkiyenin her yerinde hiç bir kimse yarınından emin değildir. Geceleri kimlerin evi basılacak ve kimler toplanıp bilinmez yerler götürülecek, kimlere işkence yapılacak ve kimler öldürülecek bunlar bilinmemektedir.

Son zamanlarda daha değişik metotlarla Cuntanın cinayetleri hızlandı. Disk Avukatı Ahmet Hikmet Feyzioğlu, Bursa Emniyet sarayının beşinci katından atılarak öldürüldü. Peşinden de "kendisi intihar etmiştir!" denildi. Zeki Yumutacı, İstanbul Askeri Cezaevinden kaçırılarak kurşuna dizildi. Güvenlik Güçlerinin "güvencesi altına" alınan (!) Öğretmen Gülden Erdem bir tarlada ölü olarak bulundu Zeynel Abidin Ceylan da Ankara Emniyet Sarayında işkence ile öldürüldü. İşkence Kurbanlarının listesi daha da uzatılabilinir. Ali İhsan, Erdem Ekşi, Mustafa Şefik, Hasan Özman bunlardan bir kaçıdır ancak.

Sol Yayınları Sahibi İlhan Erdost'un öldürülmesinde kamufleye gerek duyulmadı. Askeri Cezaevi arabasında ve de "Güvenlik Güçlerinin güvencesinde (!)", güvenlik güçlerinin dipçiği ile kafasına vurula vurula öldürüldü.

İşte Cuntacı generaller, bu kanlı dişleri ve kanlı yüzleriyle katlettikleri yurtseverlerin ölüleri üstüne basa basa "Özgürlükçü demokrasiye (!) doğru yürüyorlar.

Kukla cuntanın kukla başı Evren Paşa iki de bir yaptığı açıklamalarda, Türk Silahlı Kuvvetleri, ülkeyi iç savaştan kurtarmak için bu harekatı başlattı! Tekerlemesini sayıklayıp duruyor. Elbet de doğruyu söyleyecek değildir. Onu biz söyleyelim. "Bu harekat", emperyalizmin istemleri doğrultusunda tekelci sermayenin çıkarlarını korumak amacı ile ABD'nin ve uluslararası tekellerin Türkiye devrimcilerini, işçi sınıfını ve *halk* güçlerini ezmek için Nato'nun *Güney kanadına başlattıkları bir imha* "harekatıdır!

Cuntacılar hep, "Kemalizm" türküsü çağırıyorlar, "Atatürkçüyüz" diyorlar. Bu da bir yönüyle büyük bir yalan. Göğsünde Nato rozeti taşıyan, Nato Generallerinden ancak emperyalizme kukla olunur, uşak olunur, kendi ülkesinin direnen insanlarını ezmede maşa olunur!

Bunlar paşa değil, eli kanlı maşalardır!

Mustafa Kemal, hiç değilse emperyalizmin istila ordularına karşı Ulusal Kurtuluş Savaşını başlatmıştı. Bunlarsa tam tersine, emperyalizmin bir işgal ordusu olarak kendi ülkelerini işgal etmişlerdir. Ve işgal kuvvetleri gibi yurtseverleri zindanlara atıyorlar, kurşuna diziyorlar, darağacında sallandırıyorlar. Ulusal gelirin üçte birini yiyerek semizlenmelerine karşılık yaptıkları tek hizmet de bu!

Yoksul halkın sırtından bir çarık gibi soyularak alınan vergilerle onbinlerce liradan aylığa bağlanan bu omuzu kabalalıklar, köşklerde oturarak, özel arabalarda çalım yaparak emperyalizmin ve tekelci kapitalizmin sadık bekçiliğini yapıyorlar, halkımızı ezerek, kurşuna dizerek, işkence yaparak!...

Ama yağma yok, Devrimciler, demokratlar, işçiler, köylüler, bu kanlı suratlı cuntanın, bu emperyalizmin uşaklarının yaveleriyle oyalanmayacaklardır. Atatürk bezirganları, statik Atatürkçülüğün 50 yıllık geleneksel savunucusu Cumhuriyet gazetesine bile tahammül edemediler ve bu gazeteyi kapattılar. O da kalmış ki ne uyduruk burjuva demokrasisi, ne de Atatürkçülük bir kurtuluş değildir, emekçi kitlelerin umudu hiç değildir.

Şu gerçeği bir güzel belleyelim. Bu ülke sahipsiz değildir. Başta işçi sınıf olmak üzere Cuntaya ve cuntacı generallerin ağa-babalarına karşı direnen halk güçleri var. Başı dik, ak alınlı yiğit devrimciler var, yani inançlarını beyinlerinde bir mızrak gibi taşıyan savaşçılar... Geleceğin umudu, ışığı, onurlu bir kavganın taşıyıcısı onlardır. Ve onlardır yurdun dört bir köşesinde sabırlı, inançlı fakat dengeli bir direnişin mücadelesini sürdürenler. Kendilerini bekleyen çetin savaşın kaçınılmazlığına doğru emin adımlarla yol almaktadırlar, "Demokrasiye geri dönüş" teranelerini yutmayarak, kendi demokrasilerini, gerçek halk demokrasisini kurmak için...

Bugünk

Ecevit hükümeti döneminde "sivil sıkıyönetim" kavramının *ortaya atılması ile başlatılan bir süreç*, Maraş katliamından sonra ilan edilen sıkıyönetimler, yeni MC'nin kurulması, "uyarı mektubu" olarak bilinen ordu müdahalesinden geçtikten sonra, nihayet ordunun *"ülkenin idaresine bütünüyle elkoyması" ile* "noktalandı".

Bu gelişmenin bizim açımızdan anlaşılmaz hiç bir yanı elbetteki yoktur. Herşey adeta sürecin ilk başında "belirlenen" bir doğrultuda; büyük ölçüde önceden görülüp belirtilen saptamalar çerçevesi içinde olmuştur. Buna rağmen, son "askeri darbe"nin, Türkiye'de yaşanan bunalım açısından ne anlama geldiği konusunda şimdilik bir kaç noktayı kısaca işaretlemekte yarar görülebilir.

1. Ordunun idareye elkoyması ya da askeri açık faşist bir diktatörlük, egemen sınıfların/ düzenin içine düştüğü bunalımdan kurtulabilmek için ellerindeki temel çıkış yollarından bir tanesi idi. Gizli Faşizm dediğimiz eski siyasi düzen çerçevesi içindeki (sol görünümüyle kitleleri pasifize eden bir CHP hükümeti, bir CHP-AP ya da AP-MHP hükümetleri gibi, hepsi de sıkıyönetimin baskısı ile takviye edilmiş) çözümlerin bütünüyle geçersiz hale geldiği noktada, devletin (ya da düzenin) en son bekçisi durumundaki ordunun bütünüyle devreye sokulması elbetteki kaçınılmaz bir şeydi. Egemen güçler toplumu bütün yönleriyle saran bunalımdan çıkış için geçerli başka bir yol bulamadılar. Bir AP-CHP koalisyonu gerçekleştirilemedi. Erbakan'ın kerihliği şiddetlendikçe, daha başından beri geçici ara bir "çözüm" olan AP azınlık hükümeti geçerliliğini yitirdi ve bir iktidar/ hükümet boşluğu oluştu. Demirel'in hayalindeki bir erken seçimle oluşturulabileceği hesaplanan bir AP–MHP çözümünün de ortadan kalktığı noktada (ve aynı zamanda yüzbinlerce işçinin greve gitmeye hazırlandığı, ülkede hergün meydana gelen çatışmalarda artık ortalama 20'ye yakın insanın öldüğü bir noktada), "düdük çaldı, oyun bitti"; ve oyunun bundan önceki sahnelerinin "kahramanları" (ya da kuklaları) Ecevitler, Demireller, Erbakan ve Türkeşler sahneden *çekildi* ve generaller (yani yeni kahramanlar ya da kuklalar) sahneyi doldurdu...

2. Kuşkusuz ki olay, *oyunun sona ermesi* değildir. Şimdi eski oyunun yeni oyuncularla ve kısmen değişik yeni bazı kurallarla oynanan yeni bir sahnesi gündemdedir.

Buna rağmen ordu müdahalesinin Türkiye'de bugüne kadar ki dönemden önemli farklılıklar ihtiva eden yeni bir tarihi dönemin başlangıcı olduğunu dikkate almak gerekir. Eski dönemin bazı unsurları ortadan kalmamakla birlikte sahneye yeni ve önemli değişiklikler yaratan unsurlar çıkmıştır. Şimdi bunalımın temellerinden sarstığı eski sömürü düzeni daha radikal (köklü) tedbirlerle onarılmaya, bu şekilde sömürü düzenini bunalımın getirdiği olağanüstü sarsıntılardan korumaya çalışılmaktadır; ekonomik-sosyal-siyasal alanları bütünüyle kaplayan (ekonomik kriz, enflasyon-pahalılık-işsizlik had safhaya ulaşmıştır; düzenin sosyal kurumları alt üst olmuştu; siyasal kurumlar, parlamento, hükümet ve partiler tamamen yıpranmış ve "iş" göremez hale gelmişlerdi) bunalımın yaratabileceği tahribat engellenemeye çalışılmaktadır.

"Ekonomik bunalımdan çıkış için (yani bunalımın nispi bir istikrara dönüştüğü bir duruma yeniden ulaşabilmek için) uyguladıkları ekonomik programın belirli bir noktasına ulaşıldığına" inanılmakta olduğu anlaşılmaktadır. Sözde bunalımdan çıkış programlarının tamamlanması için (ki IMF tarafından uygulattırılan bu programın özünün sürekli devalüasyon ve emekçi kitlelerin alım gücünün kısıtlanması olduğunu biliyoruz.) kitlelerin devrimci muhalefetinin, tepkilerinin, taleplerinin bastırılması gerekmektedir. (Özellikle yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme masalarına çıktığı, yüzbinlercesinin grevlere başlamak üzere olduğu bir sırada) mevcut siyasi yapı ile düzenin bu gereksinmesinin yerine getirilemeyeceğinin anlaşıldığı bir noktada, generallerin "vatan kurtarmaya" kalkması, yeterince açık ve anlaşılır bir şey olmalıdır.

Özetle, işçilerin talepleri bastırılarak boğulacak; devrimci halk muhalefeti can güvenliğini ve iç barışı sağlama adına ezilecek; özgürlüklerin iyice kısıtlandığı bir anayasa ve sömürücüler için daha istikrarlı bir siya-

Durum ve Görevlerimiz

si düzenin esasları tepeden inme bir şekilde oluşturulacak; böylece tekelci burjuvazinin ve sömürücülerin saltanatı bunalımdan çıkarılmış olacak: Cuntanın programının muhtevası kısaca bundan ibarettir!

3. Bu programın başarı şansının zayıf olduğu açık bir şeydir. Gerçi bu biraz da devrimcilerin kendilerine düşen görevleri yeterince yerine getirip getirememelerine bağlı bir şeydir ve bu konuda mutlak kesin bir belirlemede bulunmak yanıltıcı olabilir. Ama, emperyalist güçlerin bu programı gerçekleştirebilmek için önemli bir çaba ve destek sağlayacakları da hesaba katılsa bile, Türkiye'de yaşanan bunalımın derinliği karşısında salt zorbalığa dayanan bir müdahalenin (generaller düdük çaldı - talimatlar yağdırdı diye) kolayca başarıya ulaşabileceğini düşünmek ham bir hayalden başka bir şey sayılamaz. Düdük çaldı diye, "kuklalar" durabilir; sahte oyuncular sahadan çekilebilir ama bazen sahaya gerçek oyuncuların dolacağı bir gelişmenin de başlangıcı olabilir.

Kuşkusuz ki bu mücadele, yani hayat, sürecektir. Ve muhtemel olan şey de, Türkiye'deki mevcut düzenin bunalımının olağanüstü derinliği karşısında faşist cuntanın da sömürücü egemen sınıfların istediği şekilde bir bunalımdan çıkış yolu bulamayacağıdır. Tersine, muhtemelen bu cunta ve diktatör özentileri de düzenin bataklığa dönmüş bunalımında boğulup gideceklerdir.

Faşist cunta dünyada ve Türkiye'de geniş kitlelere tarafsız bir görünüm yaratabilmek için sivil faşist güçlere karşı da belirli bir tavır koyar gözükmektedir. Türkeş Ankara'daki bir Zırhlı Tugay komutanı tarafından kaçırılarak saklanmış, cunta yetkilileriyle yapılan pazarlık sonucu kendisine bir şey yapılmayacağı temin edildikten sonra teslim edilmiştir. Bu olay cuntanın MHP'ye karşı olduğu biçiminde kamuoyunu yanıltıcı bir biçimde kullanılmıştır. Gene bazı MHP milletvekilleri (CHP milletvekilleri ile birlikte) "gözetim" altına alınmıştır. Gene onbinlerce yurtsever ve ilerici insanın, sendikacıların ve işçi liderlerinin yanı sıra bazı MPH'li sivil faşistlerin de tutuklandığı görülmektedir. Bu aldatıcı görüntüye rağmen faşist cuntanın uygulamalarının sonuçta Türkiye'deki faşist hareketin güçlenmesine yarayacağı ve esas olarak devrimci güçlere ve devrimci hareketlere karşı olduğu gerçeğinin gizlemek mümkün değildir. Zaten şimdi onlar Türkeş'in yapmaya çalıştıklarını yapıyor; demokratik hakları yok ediyor, sendikaları kapatıyor, işçilerden ve halktan yana olan herkese pervasızca saldırıyor, onbinlerce insanı zindanlara dolduruyorlar...

Bu uygulamaların neticede, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından yeni bir dönemin başlangıcı olacağına ve muhtemelen sivil faşist güçlerle devrimci halk kesimleri arasındaki çatışmaların (durmak şöyle dursun) ileriki dönemlerde daha şiddetli biçimlere dönüşmesine yol açacağına şüphe yoktur.

4. Bu belirlemeler ışığında içine girilen yeni dönemin özelliklerinin devrimci mücadelenin biçimlenişi açısından taşıdığı önemi de vurgulamak gereklidir. Bu gelişmelerin sonucu olarak resmi faşist güçlere karşı mücadele öne çıkmıştır. Bu güne kadar ki (önceki) dönemde sivil faşist güçlere karşı yürütülen mücadele ağırlık taşımakta idi ve mücadele yurt çapında genellikle sivil faşist hareketin resmi faşist güçlerin desteğindeki ülkeyi bölge bölge hakimiyet altına alma amacıyla yürüttüğü saldırılara karşı ve bu mücadelenin gereklerine özelliklerine uygun olarak biçimleniyordu. Resmi faşist güçlere karşı mücadele özellikle sıkıyönetimin ilanından sonra büyük bir önem kazanmakla birlikte ancak ülkenin belli yerlerinde ve son dönemlerdeki gelişmelerin bir sonucu olarak öne çıkmakta ve belirleyici bir niteliğe bürünmekteydi. Özellikle sıkıyönetimin ilan edildiği yerlerde sıkıyönetimin baskı politikalarına karşı mücadele büyük bir önem kazanmakla birlikte (ki bu daha önceki yazılarımızda özellikle vurgulanmıştı), gerek mücadelenin şiddeti bakımından gerekse de ülkedeki genel nesnel durum bakımından sivil faşist hareketin saldırılarına karşı mücadele, genel olarak tayin edici önemini korumaya devam etmişti.

Şimdi ordunun idareye bütünüyle elkoyması, durumu önemli ölçüde etkileyen bir rol oynamaktadır. Sivil faşist güçlere karşı mücadele önemini yitirmiş, tali bir görev haline gelmiş değildir; (tersine, gelişmelerin yönüne göre tekrar ön plana çıkabilecek olan ve halen de birinci derecede önem taşıyan bir görev olarak ortada durmaktadır. Dahası, sivil faşist güçlere karşı mücadele resmi faşist güçlere karşı mücadelenin özel bir biçimi olarak da kabul edilebilir. Sivil faşistlere karşı yapılacak eylemler, resmi faşist güçlere karşı anlam ihtiva edecektir.)

Ancak bundan önceki dönemde daha çok tamamlayıcı bir nitelik gösteren resmi güçlere karşı mücadele artık ön planda önem kazanan bir görev haline gelmiştir. (*)

Bu önümüzdeki dönemde (süreçte) generaller cuntasının bütün faşist baskı politikalarına karşı mücadelenin; devrimci halk muhalefetinin önlenmesi, devrimci hareket(ler)in ezilmesi, işçi sınıfı başta olmak üzere geniş emekçi kesimlerin ekonomik hak ve taleplerinin bastırılması ve devletin baskıcı ögelerinin daha da güçlendirilerek düzenin siyasi yapısının yeniden tahkim edilmesi çabalarına karşı (ve bu çabaları – baskıları geçersizleştirmek için) mücadelenin, devrimci hareketin birinci görevi haline gelmesi demektir.

Bu, mücadele ve örgütlenme biçimlerinde önemli değişiklikler yaratacak bir tespittir. Bu durumda mücadele biçimleri ve mücadele teşkilatları kaçınılmaz olarak yeni dönemin bu özelliklerine uygun bir şekilde geliştirilmek zorundadır. Eskiden sivil faşist güçlerin çeşitli biçimlerdeki saldırılarına göre biçimlenen eylemler hareketin gelişimini tayin ederken, şimdi askeri - açık faşist diktatörlüğün halka ve devrimci güçlere karşı girişeceği bütün baskı politikalarını geçersiz hale getirmek için yapılan eylem ve mücadeleler hareketin gelişimini tayin edici bir rol oynayacaktır.

Faşizme karşı direniş mücadelesi, içine girilen aşamada kapsam ve muhteva itibariyle genişlemek durumunda olduğundan, bu genişlemeye uygun (paralel) olarak Direniş Komitelerinin görevlerinde de bir genişleme söz konusudur. Direniş Komitelerinin bu genişleyen görevleri yerine getirebilecek tarzda örgütlenmesi zorunludur.

Kuşkusuz mücadele biçimleri yeni dönemin özellikleri dikkata alınarak, kitlelerin psikolojik eğilimlerine uygun bir şekilde geliştirilmelidir.

İlk plandaki hedefler: halk muhalefetinin ve başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimlerin taleplerinin bastırılmasının engellenmesi ve halk muhalefetinin geliştirilmesi; dağıtılmaya çalışılan devrimci halk muhalefetine her yönden sahip çıkılarak işçi hareketlerinin geliştirilmesi (işçi hareketlerinin ön saflarına!); devrimci hareket(ler)in ezilmesi dağıtılması çabalarını geçersiz hale getirme (işkencelere ve idamlara karşı mücadele); baskı ve zorbalığın yasallaştırılması manasına gelen yeni anayasa ve yasa hazırlıklarına karşı mücadele; devrimci demokratik bir muhalefetin geliştirilip örgütlendirilmesi...

Kuşkusuz mücadelenin gelişiminin seyrine göre silahlı mücadele

Kuşkusuz mücadelenin gelişiminin seyrine göre silahlı mücadele tayin edici bir yer tutacaktır. Ancak bu konuda aceleciliğe ve hele diğer gruplarla eylem rekabetine asla yer yoktur. Egemen güçlerin planları ve hesapları ancak herhangi bir rekabet anlayışından uzak bir siyasi çizgi ile başarısızlığa uğratılabilir. Bizim için gerekli olan şey de budur.

Özellikle halk kitlelerinin eğilimleri dikkatle gözetilmelidir. Faşist saldırıların, katliamların ve sürekli çatışmaların yarattığı gerginlik ve bunalım, askeri darbe ile birlikte özellikle geniş küçük burjuva çevrelerde bir rahatlama ve gevşemeye dönüşmüştür. Bu eğilim dikkatle değerlendirilmek zorundadır. Öncelikle cuntaya karşı çıkarken halkın ihtiyaç duyduğu "can güvenliği ve huzur ortamının" devrimciler tarafından bozulduğu şeklindeki çarpıtmaya yol açacak bir duruma düşülmemesi ve askeri açık faşist diktatörlüğün yarattığı bu yanılsamanın ortadan kaldırılması gerekir. Bu ise zamanı ve akıllı - bilinçli bir mücadele çizgisini gerektirmektedir. Aksi taktirde devrimcilerin halk kitlelerinden tecrit olması gündeme gelecektir ki, bu da cuntanın başarıya ulaşmasına, devrimci mücadelenin yenilgiye uğratılmasına götürecek bir durum demektir. Bu yüzden gerek silahlı gerek silahsız bütün eylemlerde bu husus dikkate alınmalıdır. Böyle bir anlayışla ve yukardaki hedefler doğrultusundaki devrimci eylemlerimiz ilk elde devrimci halk kesimleri içindeki yılgınlık - moral bozukluğu - teslimiyet gibi askeri açık faşist diktatörlüğü bozucu etkilerinin giderilmesine yönelmelidir. Küçük de olsa başarılı ve anlamlı eylemler cuntanın psikolojik yıldırma faaliyetlerini dağıtıcı bir rol oynayabilir.

Bu anlayışla geliştereceğimiz eylemler devrimci mücadelenin yavaş da olsa yeniden yükselmesine ve yaşanan olağanüstü bunalımın sonucu olarak doğan geniş devrimci halk muhalefetinin askeri açık faşist diktatörlük eliyle ezilmesi çabalarının başarısızlığa uğratılmasını sağlayacaktır.

Cunta özentileri, zorba generaller de, mutlaka kendi yarattıkları bataklığın içinde boğulacaktır.

5. Son olarak kısaca devrimci güçler arasındaki ilişkiler üzerinde de durmakta yarar vardır. Bilindiği gibi ülkemizdeki faşizme karşı devrimci bir direniş mücadelesi etrafında birleşmesi gereken bütün güçlerin birliği - bilinen nedenlerle ve Devrimci Hareketimizin bütün çabalarına rağmen gerçekleştirilememektedir. Türkiye'de gelişmelerin bir askeri darbe yönünde olduğunu uzunca süredir vurguladık. Türkiye'nin böyle bir sürece girdiğini özellikle Şubat/Mart aylarından itibaren defalarca vurguladık. Böyle bir durumda devrimci kesimlerin böyle bir gelişmeye karşı ortak bir siyasi hat oluşturmaları ve bir anti-faşist asgari program etrafında birleşmeleri gereği açıktı. Devrimci Yol, diğer siyasi grupları 1 Mayıs öncesinden itibaren toplayarak bu konuyu gündeme getirmiş ve bu *yönde çaba sarfetmiştir. HK, Askıcılar, KSD vb. toplantılarda bu konudaki görüşleri* benimser görünmüşler, ancak Devrimci Yol'un önerilerini "D.Yol cunta gelecek diye direnişleri önlemeyi bir şey yapmamayı öneriyor" diye bayağı çarpıtmalarla sözümona Devrimci Yol'u yıpratmaya çalışmışlardır. Devrimci Yol'u yıpratıp zayıflatabilmek için en adi muhbir - ajan yöntemlerini kulanmaktan bile çekinmeyen oportünist gruplarla, askeri faşist darbenin gündeme geldiği noktada (ki Devrimci Yol'un bir ay önceki sayısında dikkatler bilhassa bu nokta üzerinde yoğunlaştırılmıştı) böyle bir gelişmeye karşı ortak bir hareket planı etrafında devrimci grupların birliği sağlanamamıştır.

Şimdi yepyeni bir dönem ve çok daha önemli bir durum söz konusudur. Bazıları Devrimci Yol'a karşı durup dinlenmeden ve muhbirliğe kadar uzanan adi saldırılarla ellerine bir şey geçmeyeceğini öğrenecekmidir? Hiç değilse bu güne kadar bir muhbir - ajan gruptan başka bir şey olmadıklarını yeterince kanıtlamış olanlar dışındaki emekçi halklarımızın kurtuluşuna hizmet etmeye ve bu yolda savaşmaya kararlı olan grupları askeri açık faşist diktatörlüğüne karşı devrimci bir direniş mücadelesinin etrafında birleştirmek mümkün olabilecek midir?

Bu sorunun da cevabını arayacağız. Bunu gerçekleştirebilmek için sonuna kadar uğraşılmasının gerekli olduğu da açıktır.

DEVRİMCİ YOL 

*(Yani şimdi faşizme karşı mücadelenin (resmi ve sivil faşist güçlere karşı) temel görevleri sürmektedir. Ancak bu ikili temel görev arasında bir önceki dönemin tersine, resmi faşist güçlere karşı mücadele görevlerinin ağır basması biçiminde bir değişim söz konusu olmuştur.)

Batı bindiği dalı keser mi?

Batı basınında darbe

Erhöhte Türkei-Hilfe Bonns perfekt

Vertrag über zusätzliche Rüstungslieferungen an Ankara unterzeichnet

Türkiye'deki devrimci hareketi bastırmak amacıyla gerçekleştiren cuntayı batı basını şu başlıklar altında desteklemektedir. Burada verdiklerimiz büyük tirajlı basını ve siyasi sözcülerini kapsamaktadır.

1. »Darbe Kemalisttir ve demokratiktir«

Darbe ile beraber basın, darbeyi gerçekleştiren Türk silahlı kuvvetlerinin Kemalist, diğer bir deyişle modern, ileri, çağdaş bir niteliğe sahip olduğunu vurgulamaya çalıştılar. Özellikle 1960, 1971 darbeleriyle bugünkünü karşılaştırmak en sık rastlanan örnekti. Yine bu örneklere dayanılarak, "demokratik" rejime dönüleceği, Evren'in Ecevit'in arkadaşı olduğu da katılarak ispat edilmeye çalışıldı. Daha da ileri gidilerek, darbenin faşistlerin (sivil faşistlerin) katliamını önlüyeceği de kimi liberal çevrelerce vurgulandı!

Türkiye'deki askeri darbenin, Latin Amerika'daki darbelere benzemediği de ileri sürüldü.

Atatürkçü ordu belki terörü azaltabilecektir.

(FR 13.9.)

Türkiye'deki darbe, Latin Amerika'daki askeri diktatörlükler ile mukayese edilemez.

(Almanya Sosyal Demokrat Partisi Federal Grup sözcüsü, FR. 13.9.)

Türk generalleri şimdiye dek iki kez yönetimi ele aldılar ve sonra tekrar demokratik hükümete devrettiler.

(FAZ 1.10.)

2. »Darbe sağa, sola kısaca terörizme karşıdır«

- Türkiye'de cuntanın gerekli olduğu savı ileri sürülürken, aşırı uçlar yutturmacası, kendi ülkelerinin özel durumları da göze alınarak terörizme karşı savaş olarak mal edilmeye çalışıldı.
- Türkiye'yi parababaları yöneltmiyormuş gibi, tüm siyasi, ekonomik sorunları bir avuç teröristin yarattığı ileri sürülerek, darbenin terörizmi önlüyeceğini, düzlüğe çıkılacağını vurguladılar.
- Cunta'nın parlemento, partileri kapatmasını, anayasayı kaldırmasını, tüm sendika ve dernekleri kapatmasını, on binlerce insanı zindanlara doldurmalarını ve katliamları güllü seven dikenine katlanır anlayışıyla ele aldılar.
- Devrimci, ilerici güçler ile faşist güçler arasında ayrım yapmayarak, sonuçta sol güçleri hedefleyen propaganda güttüler.

Halkımızda aşırı uçların önlenmesinden sonra, bu aşırı uçları yabancılarla ülkemize ithal etmek istemiyoruz.

(Federal Hükümetin yabancılar danışmanı H.Kuhn FR 15.9.)

Cunta anarşi ve teröre karşı gerekli önlemleri alacaktır.

(DPA 12.9.)

Türk silahlı Kuvvetleri, şehirlerde ve gecekondularda operasyonlar düzenleyerek *yüzlerce teröristi tutukladılar.*

(Alman Basın Ajansı DPA 17.9.)

Cunta terörizmi daha etkince önleyebilecektr.

(İngiltere, Financial Times, 13.9.)

Hiç bir Nato ülkesinde görülmeyen derecede Türkiye'de aşırı uçlar hakimdir.

(Aachener Volkszeitung, 12.9.)

3. »Darbe vize ve iltica sorunlarına çözüm olabilir«

- Federal Alman hükümeti Batı Avrupa' da başı çekerek, haziran ilk haftasında Türkiye'lilere vize koymayı kararlaştırdı, darbeden az sonra vize uygulanmasına başlandı. Böylece Türkiye'den gelecek iltica isteyen insanların önüne geçmek istendi.
- Diğer Türkiye'li işçilerin çalıştığı Batı Avrupa ülkeler de Federal Almanya'yı takip ettiler.
- Darbenin "demokratik" olduğu, böyle bir cunta da baskıdan yüzlerce katliamdan, binlerce tutuklamalardan söz edilemiyeceğine göre, siyasi nedenlerden kaynaklanan sığınma isteklerinin de nedeni ortadan kaldırıldı, çalışma müsadesi almış olan ilticacıların bu müsaeleri de yer yer geri alındı.
- Yurt dışındaki Türkiye'lilerin bu haklarının kısıtlanmasından sonra, önümüzdeki süreçte bu görevin kısmen cunta tarafından bu kısıtlamaların yapılacağı da belirtilenler arasındaydı. (Örneğin cunta pasaport verme işini zorlaştırarak, iltica ve vize başvurularını azaltacaktır.)

Türkiye'deki darbeden sonra, bu ülkeden daha fazla ilticacı geleceği tahmin edilmektedir.

(Federal Alman Hükümeti yabancılar danışmanı H. Kuhn, FR 15.9.)

Hessen eyaleti ilticacıların mahkemelerini hızlandırdı. Solcu 58 kişinin iltica isteği, şu anda bu insanların Türkiye'de yaşama tehlikesi olmadığı için reddedildi.

(Süddeutsche Zeitung 18.10.)

4. »Nato ve Batı Avrupanın geleceği açısından cunta«

Türkiye'deki iç savaş ortamı, "bizim Türkiye'deki firma ve ortaklarımızın çıkarını tehlikeye soktu" veya "Güneydoğu Avrupa'daki tek askeri dayanağımız tehlikedeydi" gibi açıkça, cuntanın Nato ve Batı Avrupanın geleceğini garanti altına aldığı belirtildi. Ve gerçekleştiği gibi, Yunanistan cuntanın tutumuna uygun olarak tekrar resmen Nato'ya girdi.

Meyvaları emperyalizm tarafından toplanan İran-Irak savaşında Türkiye'nin sağlam bir askeri kale rolü oynayabileceği de ileri sürülen görüşler arasındaydı.

Bu çıkarlar karşısında, cuntanın uygulandığı saldırı politikasından söz edilmedi.

Bu bir askeri faşizm değildir. Cuntanın amacı terörizmi önlemektir. Batı bütün gücü ile müttefikleri olan Türklere yardım etmelidir. Yoksa Orta Doğu' daki Batının son kalesinde generallerin diktatörlüğünü, aşırı uçların diktatörlüğü takip edebilir.

(Avusturya, Kurier 15.9.)

Washington'un Türkiye'deki çıkarları, demokratik rejime dönülmesinden ve Türk ekonomisine çeki düzen verilmesinden daha da fazladır.

(ABD, New York Times, 13.9.)

4. Darbe

Nato ve Batı Avrupanın deleceği acısında *cunta*

Türkiye'deki askeri darbeye güvenilmelidir.

(CDU, Avrupa Konseyi Temsilcisi, Das Parlament 15.11.)

Darbeden önce bize Türk silahlı Kuvvetlerince haber verildi. Ayrıca ordu bize demokrasiye dönüleceği yolunda teminat verdi.

(ABD-Dışişleri Bakanlığı)

(Süddeutsche Zeitung 15.9.)

Türkiye'deki askeri darbe haberi Brüksel' deki Nato çevrelerince hissedilir bir rahatlıkla kabul edildi.

(FR. 13.9.)

Ortak pazar askeri darbeden sonra da Türkiye ile ticarete hazır.

(FAZ 17.9.)

Willy Brandt Türkiye'de askerlerin ölçülü davranacaklarını ümit ettiğini söyledi.

(FR. 13.9.)

Nato: Türkiye'deki darbe Kıbrıs sorunun çözümünü kolaylaştırdı.

(Avusturya, die Presse 17.9.)

Türkiye'nin geleceği bütün Avrupa'yı ilgilendirmektedir. Şimdi İran-Irak savaşının tehdit eder yakınlıkta olması nedeniyle, bu ilgilendirmenen de ötesindedir.

(SPD, Avrupa Konseyi Temsilcisi, das Parlament 15.11.)

Hür dünyanın vicdani Türkiye'nin geleceğinden *şimdi rahattır.*

(Sağcı, Fransız L'Aurore, 13.11.)

Cunta yalnız Türkiye için değil, özellikle tüm batı dünyası için önemlidir.

(İngiliz Financial Times, 13.9.)

5. Cuntanın desteklenmesi ve yardımlar

Tüm bu başlıklar altında toparlamaya çalıştığımız destek noktalarının somut çözümlenmesi, yapılan ve yapılacak yardımlardır. Batı (emperyalist ülkeler) Türkiye'deki devletin ekonomik ve askeri yardımsız yaşayamıyacağını bilmektedir.

Bu noktalar etrafında yürütülen, cuntanın desteklenmesinin ne kadar da gerekli olduğu fikirleri yaygınlaştırılıp, propagandası yapıldıktan sonra, somut olarak, fiilen yardıma deva edilmesidir.

Amerika Birleşik Devletleri ve Federal Almanya Türkiye'deki askeri darbeden sonra da bir Nato ülkesi olan Türkiye'ye yardım etmek mecburiyetindedir. Her iki ülke de yakında demokrasiye dönüleceğini umut etmektedir.

(Adı geçen iki hükümetin ortak açıklamaları, FR 18.9.)

Hiristiyan Demokrat Partisi (CDU) Türkiye'ye yapılan yardımın kesilmesine karşıdır.

(FR. 13.9.)

Batı, Türk dostlarına bol para vermeye hazırdır.

(Die Presse, Avusturya, 17.9.)

Federal Almanya Türkiye'ye yardıma devam edecektir.

(Federal Alman Hükümeti Başbakanı, H. Schmidt, 13.9.)

Federal Almanya bu askeri özel yardımla (600 Milyon DM) Nato'nun güneydoğu kanadındaki Türkiye'nin savunmasını güçlendirmeyi sağlayacaktır.

(Türkiye ve Federal Almanya ortak açıklaması, FR 18.10.)

Sonuç

Batı Avrupa'daki basın Türkiye'deki darbeyi kendi çıkarları açısından değerlendirmekte, mali ve askeri yardımları daha da artırarak faşist cuntayı desteklemektedir. Bu desteğe kendi ülkelerinde, kendi halklarından karşı çıkışları önlemek için, şu anda darbeyi demokrat, ilerici tanıtarak yapmaktadır. Cuntanın faşist uygulamaları (parlemento, parti, anayasanın feshi, sendika, derneklerin kapatılması, işkence ve katliamlar güllün *dikeni olarak geçiştirilmektedir.*

Aktarmaya çalıştıklarımızdan, kapitalist ülkelerin tavrı açıkça ortaya çıkmaktadır: Cuntanın desteklenmesi! İnsan hakları konusunda havari kesilen Batı Avrupa ülke hükümetleri faşist cuntayı desteklemektedirler. Hatta bu ülke başbakanlarından altısı Türkiye'deki şu andaki idamlar sırasında, uluslararası af örgütüne biz idamlara karşıyız duyurusunda bulunmuşlardır. Öte yandan ise Türkiye'de idamlar, işkence, katliam ve zindanların artması demek olan yardımlarını artırarak sürdürmektedirler.

Bu durumda faşist cuntanın uygulamalarını gerçek yüzünü bu ülke insanların, emekçilerin teşhir etmek görevi bizlere düşmektedir.

Sergi, gece ve aklımıza uygun gelebilecek tüm çalışmalarla cuntanın faaliyetlerini tanıtmak, yapılan yardımların kesilmesini sağlamak ve direnişin desteklenmesi için çalışacağız.

alnını
dag atesıyle ısıtan
yuzunu
kanla yıkayan dostum
senın
uyurken dudagında gulumseyen bordo gul
benım kalbımı harmanlayan ısyan olsun
sımdı dıngın govdende
ugultuyla buyuyen sessızlık
bırgun benım elımde
patlamaya sabırsız mavzer olsun
basını omuzuma yasla
gogsumde tasıyayım senı
govdem govdene can olsun

direniş haberleri

Ankara: Cuntaya karşı 12 Eylülden sonra yapılan Direniş Eylemlerinden bazıları:

26 Eylül Cuma: Anıttepe'de ve Cebecide yapılan gösteriler cuntanın kolluk kuvvetlerinin bütün çabalarına rağmen başarıyla sonuçlandı. Anıttepe, Gençlik caddesi Jandarma garnizonunun hemen yakınında saat 18 de yapılan gösteri yolun iki tarafına barikatlar kurulurak başladı. 70 kişilik halk topluluğu "Cuntanız da sökmeyecek" sloganını atarak yürüyüşe geçtiler. Bu gösteriye müdahale etmekt isteyen "Güvenlik Kuvvetleri" direnişçilerin kararlılığı karşısında çareyi kaçmakta buldular. Civardaki halkın sempati ve ilgiyle izlediği gösteri devrim andı içilerek son buldu. Aynı saatlerde Çebeci Seyhan sokakta 50 kişilik bir topluluk meşaleli bir gösteri düzenledi. Cuntayı yeren sloganların atıldığı gösteri 5 dk. kadar sürdü. Ve devrim andının içilmesiyle de son buldu. Göstericiler kayıp vermeden dağılırken gösteri yapılan yerin yanına gelen bir polis ekibinin gösteriyi görmemezlikten gelerek uzaklaştığı görüldü.

29 Eylül Pazartesi günü Küçükesat Başçavuş sokakta 60 kişilik meşaleli bir gösteri daha yapıldı. Gösteriler sürerken barikatlara yanaşmaya kalkan bir jandarma taşıtı etkisiz hale getirildi. Çıkan çatışma sırasında bir subay kasığından ağır yaralandı. Direnişçilerden ise yakalanan ve yaralanan olmadı.

Bu olaydan 2 gün sonra Cunta kuvvetleri aynı sokaktan geçmekte olan 100'e yakın insanı yakaladılar ve bir yüzbaşı elindeki makasla halkın saçını ve bıyığını kestikten sonra yat, kalk talimi yaptırdı. Ve zorla Atatürk'ün gençliğe hitabesini okuttu.

2 Ekim Perşembe saat 19.00 da Anıttepe'de ordular sokakta 50 kişilik bir topluluk korsan gösteri yaptı. Gösteri balkonlara ve pencerelere çıkan halk tarafından ilgiyle izlendi. Çevreye cunta aleyhinde pankartlar asan göstericiler kayıp vermeden dağıldılar. Aynı gün, aynı saatte Maltepe Kubilay sokakta 50 kişinin katıldığı bir meşaleli gösteri daha yapıldı. 10 dakika kadar süren gösteri devrim andının içilmesiyle kayıp vermeden sona erdi.

Cuntanın yüreğine korku salan gösterilerden biri de 3 Ekim Cuma günü Küçükesat caddesi üzerinde yapıldı. Yaklaşık olarak 100 kişinin katıldığı bu gösteride 2 ayrı yerde polis ve jandarma ile çatışma çıktı. Cunta kuvvetleri çareyi yerde sürünürek kaçmakta buldular.

Devrimciler 6 Ekim günü Cuntanın en fazla denetim kurduğu KIZILAY meydanında ve çevre sokaklarda 500'den fazla kişinin katıldığı gösterilerde Direniş bayrağını bir kez daha yükselttiler. Adeta Cunta ile alay edilen bu gösteriler de bütün Halk Faşist Cuntanın kofluğunu ve acizliğini gördü. Bu gösteriler sırasında aynı anda 25 bombalı pankart asıldı.

Çeşitli yerlere bırakılan bombalı kutularla Kızılay trafiği uzun süre kapalı kaldı. Aynı anda halka 1000'lerce el ilanı atıldı. Çevreye 100 kadar duvar gazetesi asıldı. Özellikle kalabalık yerlerde ağaçlara asılan ve faşist generalleri temsil eden maketler büyük ilgi topladı. Faşist güçler büyük bir çaresizlik içinde hangi eyleme müdahale edeceklerini şaşırdılar. Bu arada zafer çarşısının üstüne asılan pankartı göremediği gerekçesiyle bir jandarma eri bir asteğmen tarafından yere yatırılarak dövüldü ve bu olay çevre halkı tarafından nefretle izlendi.

Gecekondu bölgelerinde Cuntayı protesto sloganları dört bir yana yaygın bir şekilde yazıldı. Faşist Cunta gövde gösterisi amacıyla slogan silme işine özel bir önem vermekteydi. Bu nedenle cuntanın evinin duvarlarına yazı yazılan halka zulüm yapmasını engellemek için sloganlar sahipsiz yerlere ve faşist, gericilerin evlerinin duvarlarına afişler asıldı. Cunta elektrik direkleri ve ağaçların hakimiyeti altında olan veya faşistlerle çatışmaların sürmekte olduğu Abidinpaşa, Gülveren, Boğaziçi, Akdere, Nato Yolu ve böyle yerlerde 60 kadar bombalı pankart asıldı.

Gülveren'de 60 kişinin katıldığı ve halkın büyük ilgiyle izlediği bir miting yapıldı. Bölgenin her sokağında Jandarma dolaşmasına rağmen gerçekleştirilen bu gösteri 10 dk. kadar sürdü. Ve halkın övgüsünü kazandı.

Seyranbağları'nda ise 60 kişinin katıldığı bir gösteride aynı anda çevreye bombalı pankartlarda asıldı.

Tuzluçayırda 15'er kişilik gruplar halinde aynı anda ayrı türde gösteriler yapıldı, el ilanları atıldı.

Ankara'daki Liselerde cuntanın gerçek yüzünü anlatan sınıf konuşmaları ve pullama çalışmaları gerçekleştirildi. Bazı liselerde devrimcileri cuntaya ihbar eden kişiler (ve bazı yöneticiler) cezalandırıldı. ODTÜ, SBF gibi okullarda muhbirlere, işkencelere, idamlara karşı bölüm forumları düzenlendi. Binlerce pullama yapıldı ve el ilanları atıldı. Cuntanın, bu faaliyetleri durduramadıkları için baskı yaptıkları öğretim görevlileri arasında cuntaya karşı hoşnutsuzluk artmaya başladı.

10 Ekim Cuma günü Cuntanın işkencecileri tarafından katledilen ve idam edilen Devrimcileri anmak ve işkenceleri, idamları protesto etmek için, Gaziosmanpaşa Fıskiye sokakta 100 kişilik meşaleli bir gece gösterisi düzenlendi. Geniş bir alanı barikatlarla denetime alan direnişçiler " İDAMLAR MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ" " NECDETLER YAŞIYOR" şeklinde sloganlar haykırarak 3 ayrı koldan yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kollarının birleşmesiyle devam eden gösteri sırasında faşist güçler müdahale ettiler. İki ayrı barikatta cunta kuvvetleriyle çıkan çatışmaların ardından 5 ayrı yere pankartlar asıldı ve gösteri kayıp verilmeksizin sona erdi.

Aynı amaçla 14 Ekim günü İç Cebeci Camii önündeki meydanda tüm çevre yolları ateşli barikatlarla trafiğe kapatıldı. 5 dakika kadar devam eden ve çevre halkının büyük ilgisini toplayan bir gösteri düzenlendi. Cunta kuvvetleri direnişçilere müdahale etme cesaretini bulamadılar. Devrim andı içildikten sonra, bu direniş eylemi de kayıp verilmeksizin sona erdi. Daha sonra ise gösteri yerine gelen polis ve jandarma esnaftan 10 kişiyi gözaltına aldılar. Gösteri düzenleyen devrimcileri ihbar etmek için zorlattılar. Ancak esnaflar muhbirliği kabul etmediler.

GÜNEY ANADOLU'da Cuntanın bütün terör eylemlerine rağmen, direniş mücadelesi hızla yükselmektedir. Adana, Tarsus ve Mersin gibi şehirlerde, Cuntaya karşı korsan mitingler düzenlenmekte, bildiriler dağıtılmakta ve çeşitli direniş eylemleriyle halkın devrimciler yanında yer alması sağlanmaktadır. Aynı şekilde EGE bölgesinde de başta İzmir olmak üzere çeşitli yerlerde Cuntaya karşı direniş eylemleri her geçen gün artan bir hızla yükselmektedir.

Karadeniz bölgesi

Cuntanın özel operasyon alanı olaral seçtiği Karadeniz bölgesinde is Devrimci Direniş Mücadelesi şehirlerde kasabalarda, köylerde ve dağlarda her gün yeni bir kahramanlık destanı yaratı larak güçlü bir şekilde sürmektedir. Ey lül ve Kasım ayları arasında meydana ge len çatışmalarda çok sayıda yoldaşımı zın şehit olmasına rağmen faşist cunt güçleri devrimcileri ve emekçi halkı sin dirmeyi başaramamışlardır. Bu süre için de meydana gelen olaylardan bazılar şunlardır:

Ordu; Çamaş'ta pusu kuran askerle birbirlerini vurmuşlardır. 1 Asker öl müş, 4'üde yaralanmışlardır. Fatsa'd Ramazan isminde bir muhbir öldürü lerek cezalandırılmıştır. Ünye'd İhsan Önal isimli bir devrimci köyd askerler tarafından vurulmuş, yaras bacağından olmasına rağmen 4 saa içinde kan kaybından ölmüştü Kurban bayramı günlerinde gazetelerd "Fatsa'da bir terörist öldürüldü" şeklin de yer alan bir olayın aslında etraf gelişigüzel ateş eden askerlerin bir akı hastasını öldürmekten ibaret olduğ öğrenilmiştir.



Öte yandan Cuntanın işbaşına geldiğ ilk günlerde devrimcilerle Cunta ku vetleri arasında meydana gelen çatı malarda 2 asker ölmüştür.

Aybastı'da Alankent Jandarma karak luna devrimciler tarafından bir silah baskın düzenlenmiştir. Baskın sırasınd bir jandarma eri ölmüş, diğer bir janda ma eri ve bir bekçi de yaralanmıştır. B eylemde 7 adet G-3 silahına el konulmu ve bol miktarda mermi temin edilmişti Ayrıca faşistlerle işbirliği yapan bir sila kaçakçısının deposu da basılarak çok s yıda silaha el konulmuştur.
Köylerde halka zulüm uygulayan "Eşk ya Galip" ve çetesi yok edilmiştir. Paz ilçesinde ise bir muhbir cezalandırılmı tır. Cunta kuvvetleri 4 helikopterde meydana gelen bir filoyla köylere sürek baskınlar düzenlemeye devam etmekt dir. Artvin ve yöresinde de Cunta güçl riyle çatışmalar olmaktadır. Şimdiy kadar Ardanuç'ta 4, Şavşat'da 1 muhb cezalandırılmışlardır.

Bunlar şu ana kadar elimize geçen habe ler. Direnişler tüm yurt çapında sürmel tedir.



Türken raus ve yeniden yo

nan İkinci programı (ZDF) "Türken s" adlı bir film gösterdi. Almanların Türklerden niçin korktuklarını konu ı, oldukça ilginç bir yapımdı. En ıdan Almanyada böylesi bir konunun lığını ortaya koyması açısından mlu olan film, elbette belli eksiklik- de içeriyordu. Amacımız burada fil- ı etraflı bir eleştirisini yapmak değil. ıa çok bu film nedeniyle Alman dev- nin Yabancılar politikasına değinmek önemli bulduğumuz bazı noktaları ğa çıkartmak istiyoruz.

n'de Almanların biz yabancılardan in korktukları sorusuna cevap ara- ken, en çok "Politik kutuplaşma" rinde duruldu. Bizler kendi ülke- deki çatışmaları Almanya'ya da yoruz ve Almanların huzurunu ka- yoruz. Buna neden de içimizdeki ı Türk guruplarının varlığıdır. Ve kiyelilere yollanan mesajla da şu lenmek istendi: "Almanlar bu konuda lıdır, bu aşırı uçlar tehlikelidir. Türk- aşırı uçlara karşı uyanık olma- lar." İşte bizim de üstünde durmak diğimiz bu aşırı uçlar olayı ve bunla amaçlandığıdır. Konu Alman devle- n Yabancılar Politikasıyla doğrudan idir.

ınel olarak ırkiyelilerin« durumu

ğün Almanya'da sayıları 2 milyonu n Türkiyeliler toplumdan dıştalanmış iyettedirler. Özellikle ayrı bir din ve ı bir kültüre sahip olmamızdan dolayı, ıan toplumu ile kaynaşma, uyum lama da önemli zorluklara sahibiz. "Getto" dedikleri içe dönük, kapalı yaşam sürdürüyoruz. Gerek bu yeni luma intibak zorlukları, gerekse uzun : hep yakında döneceğimiz hayaliyle amış olmamız ve hiç bir hakkımız ı bilinçli bir uğraş içine girmeyişimiz eri; birçok önemli haklarımızdan sun ikinci sınıf vatandaş pozisyonu- itmiştir. Elbette Almanya'da yaşam yesinin ülkemize göre yüksek olması- da bu haklarımızı elde etmede sessiz namız üzerinde etkisi vardır.

ve artırılabilecek benzeri nedenlerle derece önemli problemlere sahip, ınları çözülmemiş bir göçmen işçi luluğu ortaya çıkmıştır.

me ve seçilme hakkı gibi en temel larımızdan yoksunuz.

ğrudan politik faaliyette bulunmamız aktır.

ğün var olan hakkımız zorla geri alın- ıtadır. (Çocuk parası gibi)

er döneminden kalma, gerici bir ya- cılar kanunun tehdidi altında, heran ma korkusuyla başbaşayız.

nen hemen toplumun her düzeyinde anmakta, aşağılanmakta, insan yeri- konmamaktayız.

ıuklarımızın yarın ne olacağı belli ildir. Eğitimsiz, okulsuz istikbali avuç kapitalistin kar hırsı yüzünden edilmiş koca bir genç kuşak vardır..

ıanya'nın düşeceği bir krizde ilk feda ecek kurbanlık koyunlarız. vs. vs. .....

İşte alabildiğine problem yüklü ve bütü- nüyle toplumun dışına atılmış bu insan- lar topluluğu, kendi sorunlarıyla baş- başadırlar. Kim uğraşacaktır bu sorunlar- la? Kim en genelinde demokratik hakla- rımız diye özetleyebileceğimiz bu hakları elde etmek için mücadele verecektir?

Yabancı örgütler ve konumları

Özellikle biz Türkiyeliler içerisinde yo- ğun ve yaygın bir derneksel örgütlenme gözlemlenmektedir. ATİF, FİDEF, KOMKAR, HDF, ATYF gibi federasyon- laşmış olanların yanısıra; hemen hemen Türkiye'deki her politik gurup şu veya bu boyutta yurtdışında örgütlüdür ve faa- liyet göstermektedir.

Politik hedefleri, izledikleri çizginin doğ- ru veya yanlışlığı, bunları hep bir kenara bırakırsak, tüm bu örgütlerin Türkiyelile- rin yukarıda saydığımız sorunlarına sahip çıkmaya çalıştıkları ve bu doğrultuda –doğru veya yanlış– birşeyler yapmak istedikleri bir gerçektir. Ve bu nedenlede bu örgütler hedef olarak seçilmişlerdir. (Elbette hepsi değil) Alman hükümeti son derece bilinçli bir politika izleyerek Türkiyeli politik gurupları dağıtmak, or- tadan kaldırmak istemektedir. Bu konu- da kullanılan en önemli araç Faşistlerdir.

Faşistlerin saldırıları karşısında izlenen politika bunun çok açık kanıtıdır. Çatış- maların nedeninin doğrudan Frankfurt kaynaklı Türk Federasyonu olduğu bi- lindiği halde (Bu konuda Alman Gizli Polisi bizden çok belgeye *sahiptir*) ve çatışmaların politik niteliği ortada oldu- ğu halde "bunlar kan davasıdır, aile so- runlarıdır" denerek faşistlere dolaylı destek sağlanmaktadır. Bir nevi çatışma- lar el altından teşvik edilmektedir. Amaçladıkları şey kamuoyunda "Çatı- şan Türkler" imajını yaratmaktır.

Zaten "eli bıçaklı" olarak tanınan Türk- ler, böylece daha kolay toplum dışına itilebilecektir. En önemlisi çatışmaların politik niteliği yok edilecek ve politik guruplar daha kolay suçlanabileceklerdir.

Türkiyedeki politik kutuplaşma da kasıt- lı olarak yanlış aktarılacak ve "aşırı uçla- rın" varlığından ve bu "aşırı uçların" kendi ülkelerindeki çatışmayı Almanya' ya da yaymak istediği izlenimi kamuoyu- na egemen hale getirilecektir. Böylece bir taşla birçok kuş vuruyor Alman devleti:



Faşist NPD'nin afişi

1– Türkiyeli demokratik örgütleri çok kolaylıkla cinayet ve çatışma sorumlusu haline sokarak, politik olarak toplumdan izole ediyor;

2– Türkiyeli işçilerin kendi haklarını el- de etme olanaklarını ellerinden alıyor;

3– Genel olarak Yabancıları özel olarak onların politik örgütlerini hedef haline getirerek "Yabancı düşmanlığının" maddi temelini yaratıyor. Bu kriz dö- nemlerinde kullanılacak önemli bir silah- tır.

Böylece sol, demokratik örgütleri yok etmenin tüm ön şartları hazırlanmış ola- caktır. Burada özellikle yılların tecrübesi sonucu Alman burjuvazisinin son derece akıllı ve bilinçli hareket ettiğini itiraf et- mek zorundayız.

Ortadan kaldırmak istediği bir kesimi önce ideolojik olarak yok ediyor. Onun politik olan bütün özelliklerini ortadan kaldırıyor. Toplumun dışına, suçlu ola- rak itiyor. Bunu da uzun vadeli, yoğun, basın-yayın-televizyon aracılığıyla yaptı- ğı bombardıman ile gerçekleştiriyor. Ve iş fiziki olarak bu kesimleri ortadan kal- dırmaya gelmeden önce politik olarak bu kesimlerin işi bitmiş oluyor.

Şu anda yabancı örgütlere karşı *bir "İde- olojik ön yok etme"* faaliyeti sürdürül- mektedir. Bu örgütleri kamuoyunda iyice "suçlu" hale soktuktan sonra diğer ön- lemleri gündeme getirecektir. Özellikle Alman kamuoyunun "teroristlere" duy- duğu tepki bu konuda çok iyi kullanıl- makta ve birçok sol örgütün "terorist" olduğuna kamuoyu inandırılmaya ça- lışılmaktadır.

Bu işlerden Alman devletinin yanısıra Türk faşistlerininde karlı çıktıkları orta- dadır. Çünkü faşistler Türkiyelilerin dış- talanmaları sonucu Alman toplumuna duyulan düşmanlık eğilimlerini örgütlü- yorlar. Dini ve Milli duyguların bilinçli bir sömürüsünü yapıyorlar. Bu konuda önlerindeki tek engel de (Türkiyeli sol örgütler) Alman devleti tarafından orta- dan kaldırılıyor. Böylece sorunlarının çözümü konusunda demokratik örgüt- lerle önemli araçlara sahip olan Türki- yeliler iyice karanlığa itilmiş oluyorlar. Ve onların Alman Toplumu ile bağ ku- rabildikleri tüm köprü başları atılıyor. Böylece sadece Alman kapitalistlerinin makinalarının bir parçası olmaktan öte hiçbir insani anlamı kalmayan bir top- luluk ortaya çıkıyor.

"Türken Raus" istese de istemese de sık sık kullandığı "aşırı uçlar" tanım- lamasıyla yukarda çizilen tabloda bir görev aldı. Türkiyeli sol örgütler ara- sında ayrım yaparak (sadece müzikle uğraşan HDF sevimli, çatışmalara yol açan ATİF aşırı sol vs. ...) kamuoyunu bu "aşırı uçlara" karşı alınacak tedbir- lerin haklı olduğuna hazırlamaya ça- lıştı. Tüm bu olan bitenlerden eğer "aşırı uçlar" sorumlu ise elbette çözüm bu "aşırı uçların" ortadan kaldırılması ve toplumun yeniden huzura kavuştu- rulmasıdır. "Aşırı uçlar ve bunların or- tadan kaldırılması"nın ise bir tek anlamı

var; sol ve demokratik güçleri yok et- mek. Tarihte bunun kanıtı o kadar çok varki... Ama işin asıl üzücü ve belki de acı yanı bazı ilerici örgüt ve kişilerin aynı edebiyatı kullanması ve bu gelişme- ye "sol"dan yardımcı olmalarıdır.

Vize, Iltica ve BRD-Cunta baglantısı

Yabancılar arasındaki politik kümelen- menin doğrudan kendi ülkelerinden kay- naklandığı doğru bir tesbittir. Türkiye' deki içsavaş ortamı Almanya'da da poli- tik hareketliliği getirdi. Özellikle politik ilticacılar bu gelişmeyi daha da hızlandır- dılar. O zaman bunun önü alınmak zo- rundaydı. İltica sorununun salt ekono- mik nedenlerden kaynaklanmadığını Al- man hükümeti de biliyordu. Ve Türkiye' de yaşanan ortamın daha binlerce kişiyi yurtdışına kaçmaya zorlayacağını da bi- liyordu.

Bugün dünyanın neresinde olursa olsun, çatışma ve savaşların kitlesel büyük göç- lere neden olduğu biliniyor. Kamboçya, Laos, El Salvador bunlardan birkaçı... Türkiye de böylesi bir göçün eşiğinde idi. Bunun farkında olan Alman hüküme- ti bu göçü durduracak önlemlere baş- vurdu. Vize'nin asıl amacı budur. Faşist Cunta da bu konuda benzeri önlemler alarak dış göçü durdurmaya çalışıyor. Politik nedenlerden takip edilen birisi için tüm yollar kapatılmış oldu.

Türk hükümeti ile Vize ve İltica konu- sunda ortaklaşa önlemler alınırken *Al- man hükümeti bilinçli olarak* yabancı düşmanlığını da körükledi. Özellikle Alman faşistlerinin faaliyeti bu ortam- dan beslenerek hız kazandı. Böylece ka- muoyu tüm boyutlarıyla Yabancılara karşı girişilecek bir kampanyaya hazır hale getirildi. Oldukça büyük ekonomik krizin kapıya gelip dayandığı bu günler- de, toplumda oluşacak tepkiyi yabancı- lar üzerine yoğunlaştırmak, sorumlu olarak yabancıları göstermek hiçte aptal- ca bir politika olmasa gerek...

Şu anda Türkiye'deki politik güçlerin yok edilmesi için faşist cuntanın açmış olduğu yoketme kampanyasının en bü- yük destekçisi Alman hükümetidir. Önü- müzdeki dönemde benzeri bir kampanya, farklı biçimlerle de olsa Almanya'da da başlayacaktır. "Yurt dışında terorist avı başlıyor" diyerek Hürriyet gazetesi her- zamanki gibi önceden haberini veriyor bunun.

Tüm bunlarla anlatmak istediğimiz şu- dur: Bugün Yabancılar konusunda gün- deme gelen hiçbir uygulama tesadüfi değildir. Türkiye'deki ve Almanya'daki politik gelişmelere bağlı olarak her iki ülke tarafından bilinçli bir biçimde ha- zırlanmaktadır, ve sahneye konmaktadır.

O HALDE NE YAPMAK GEREKİR?

Birincisi bizim Türkiyeli örgütlerin çoğu- nun bu politik gelişmelerin bilincinde dahi olmadıklarını itiraf etmek zorunda- yız. Ve Alman hükümetinin bu politika- sına karşı çıkabilecek politik bir yapı- dan da oldukça uzaktayız. Türkiyeli örgütlerin çoğu alternatif bir politik hareketliliği sağlayabilecek yetenek ve uzak görüşlülükten yoksun kendi dört- duvarları arasında deyim yerindeyse "politikacılık" oynamakta, ufak hesap- lar peşinde koşmaktadırlar.
Bizim bu konuda giriştiğimiz belirli ça- balar ise henüz amaçlanan sonuçları ver- memiştir.

bancılar sorunu

İkincisi bu sorun kesinlikle ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar sadece Türkiyeli örgütlerin değil aynı zamanda Alman demokratlarının da sorunudur. Ve ancak beraber olunabildiği takdirde işin üstesinden gelinebilecektir. Bunun yolu Türkiyeli politik örgütlere sahip çıkmaktan ve "aşırı uçlar", "Yabancılar arasında aşırı guruplaşmalar"vs. politikasına karşı net tavır almaktan geçecektir.

Türkiyeli ve Almanların beraber çalışabilmelerinin önünde belli engeller vardır, zorluklar vardır. Beraber mücadele edebilmenin yolu nedir? Hangi somut öneriler etrafında birlik sağlanabilir?.. Tüm bunları burada tartışmak olanaksızdır ve ayrı bir yazı konusudur.

Ama biz son söz olarak özellikle yabancılar sorunuyla uğraşan Alman demokratlarında gördüğümüz ve hatalı bulduğumuz bazı eğilimlere değinmek istiyoruz.

Almanya'da özellikle örgütsüz ve dağınık bir sol kesimin varlığını hepimiz bilmekteyiz. Bugün yabancılar sorunu ile uğraşanların büyük bir kısmı bu kesime dahildir. (1)

Almanya'da gerek Türkiyeye yönelik gerekse bura sorunlarına ilişkin birşeyler yapmak istiyorsak öncellikle bu kesimi kazanmamız gerektiği ortadadır. Fakat bu konuda belirli zorluklarla karşılaşmaktayız. Bunları şöylece sıralamak mümkündür:

1)
Bu kesim, özellikle Alman devletinin veya çeşitli kuruluşların "yabancıları topluma kazanmak" adı altında açtıkları projelerde çalışmaktadırlar. Dolayısıyla çalışmalarında "politik olma" özelliği odukça zayıflamaktadır.

"Hümanizm" , "sosyal yardım" bu çalışmalarda oldukça göze batan özelliklerdir. Sonuçta ortaya şu tablo çıkmaktadır. İyilik yapmak, yardım etmek duygusu ile hareket eden bir takım insanlar, Türklerin problemleriyle uğraşmaktadırlar. Dolayısıyla sorunlara genel ve uzun vadeli bir bakışın yokluğu, politik tespitlerin zayıflığı ortaya çıkmaktadır. Ağaçlarla (tek tek olaylarla) uğraşmaktan orman görülememektedir. Bu konuda aşılması gereken ilk nokta sorunun "politik bir sorun" olarak *kavranılabilmesidir.*

2)
Alman toplumunun gelişmiş olmasının getirdiği çeşitli üstünlüklerin varlığı (bir çok şeyin daha iyisini yapabilme vs.) önemli yanlış eğilimlere yol açmaktadır. Bunlardan birincisi, sorun "gelişmiş bir ülkenin, geri kalmış bir ülkeye yardımı" çerçevesinde ele alınmaktadır. Genellikle kendilerine kurtarıcı pozisyonunda görmekte ve bu çerçevede "geri" insanlara yardım kaçınılmaz sayılmaktadır. Böylece bazen yabancılar olmadan, onların aktif katılımı sağlanmadan yabancılar sorunu tartışılmaktadır. İkincisi yabancılar sorunu, çözülmesi gereken politik bir sorun olmaktan çıkmakta bazı sosyal bilimcilerin tezlerini ispata çalıştıkları labaratuar alanına dönüşmektedir. Problemi olan yabancılar ise bu labaratuarda kullanılan kobaydan farksızdırlar.

Bunlar tabi ilk elde göze çarpanlardır. Bunları daha da artırmak mümkündür, ama kanımızca hepsi aşılabilecek engellerdir.

Yabancılarla ilgili faaliyet yürüten Almanların sorunun yabancıların kendi sorunları olduğunu ve onların aktif katılımı sağlanmadan hiçbir çözümün olamayacağını kavramaları bu konuda atılacak ilk adımdır. Bizlerin konunun önemini oldukça geç kavradığımız bir gerçekdir. Özellikle başta dil sorunu, eleman sorunu gibi belli zorluklarımızın olduğu da doğrudur. Ama tüm bunlara rağmen, bizler olmadan, etkin katılımımız gerçekleşmeden konuya hiçbir çözüm getirilemeyeceği ortadadır. Bu da iki şeyin ön kabulunu şart koşar:

1)
Yabancılar sorunu ile ilgilenen kişi; yabancılarınkendi ülkelerindeki politik gelişmelerle de ilgilenmek zorundadır. Almanya'da Türkiyelilerin sorunlarıyla uğraşan, bunlara çözüm getirmek isteyen bir kişi, Türkiyedeki politik gelişmeleri çok iyi bilmek zorundadır.

2)
Türkiyeli politik örgütler yabancı işçileri örgütleyebilen ve onları temsil etme yeteneğine sahip olan örgütlerdir. Bu örgütlerin her düzeyde Yabancılar sorunu tartışmalarına katılmaları şarttır. Bu *özellikle bu örgütlerin* dıştalanmasına, eli bıçaklı aşırı gruplar olarak gösterilmeye çalışılmasına karşı etkin bir silahtır da.

Son bir nokta olarak Türkiyelilerin özellikle Milli ve dini değerlerin yoğun bir baskılanması altında olduklarını ve bu nedenle Alman toplumuna karşı önemli bir soğukluk taşıdıklarını hatırlatmakta yarar var. Bu özellikle Türkiyeleleri örgütlemek isteyen Almanların çabalarını boşa çıkartan bir özelliktir. Bizim insanımızı, onun özelliklerine tanımayan bilmeyen bir "Yabancının" onu örgütlemesi *elbette* imkansızdır. Bu kesimi ancak biz örgütleyebiliriz. Bu da ancak gerek Milli gerek dini değerlerin tarafımızdan doğru olarak yorumlanabilmesiyle ve Almanların bu konuda sahip oldukları olanakları bize sunmaları ile mümkündür.

Sonuç

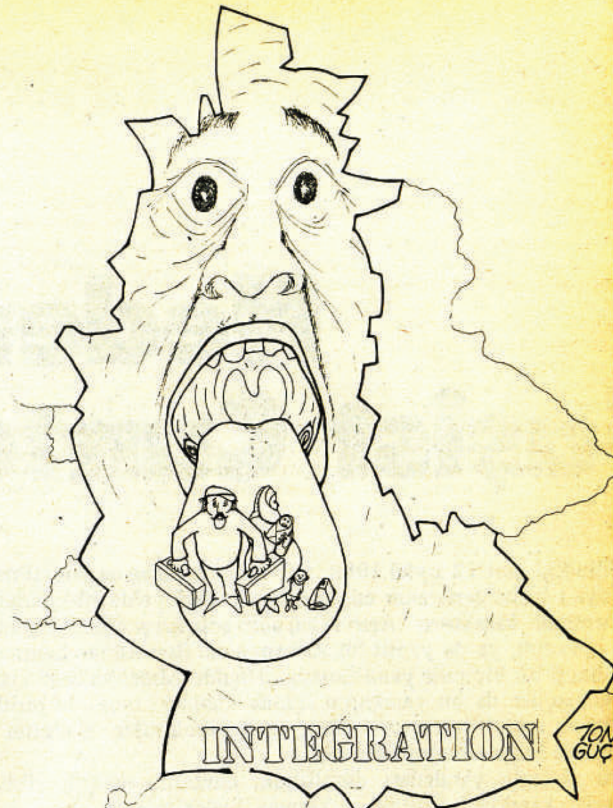
"Türken raus" filmi bahanesiyle yabancılar sorununun sadece çok ufak bir kısmına değinebildik.

Yapmamız gereken bu alanda çalışmalarımıza hız vermek ve kendimizi bir alternatif olarak sunabilmektir. Bu da "Yabancılar sorunu" konusunda merkezi sistemli bir politika izlemekle, işi bireysel çabalar düzeyinden kurtarmakla mümkündür.

Yörelerde bu alanlarda faaliyet gösteren arkadaşların tecrübelerini aktarmaları eleştirilerini iletmeleri ise bu çalışmanın önemli bir parçasıdır.

Devrimci İşçi olarak bu konuya ilerki sayılarda daha etraflı yer vermeye, çeşitli konulardaki görüşlerimizi etraflı dile getirmeye çalışacağız.

DİPNOT (1)
Örgütlü Alman solunun oldukça zayıf ve kriz içinde olduğunu biliyoruz. Bu nedenle yabancılar sorununda bu kesimle sistemli bir çalışma yürütmek oldukça zor olmaktadır. Bu kesimlerin yabancılar sorununa bakışı, aramızda ortaya çıkan problemler burada anlatılmayacak kadar büyüktür. Bu nedenle biz kendimizi sadece diğer kesimle sınırladık.



ve Alzey'den bir olay...

"Türken raus" yazısında *genel olarak* yabancı *düşmanlığı politikası*, özel olarak sol kesimi yıldırma, yoketme planları konu edilmiş, böylesi bir politikanın "yabancı işçiler" için getireceği olumsuz sonuçlara değinilmişti.

Alzey'da geçen bir olay ve olayın yankılanması, yukarda anlatılanların tipik bir örneğidir.

Alzey, devrimci potansiyelin yeni yeni toparlandığı, Hessen bölgesinde küçük bir kasabadır. Kısa bir geçmişe dayanan dernek faaliyetleri ve kitle kontakları yeterli olmamasına rağmen, temel çalışma anlayışının doğruluğu nedeniyle güçlü bir gelişme içersinde. Kitlenin artan *ilgisinden bunu gözetlemek mümkün.*

Bu durum; aynı zamanda faşistlerin artan saldırısının ve polisin yanlı tutumunun da nedenidir.

16 Kasım, Pazar *günü* Alzey'de Türkiyelilerin uğradığı bir kahvede 15 - 20 faşist, bilinen *anti-komünizm* küfür ve tekerlemeleriyle arkadaşlarımıza saldırdılar. Olay esnasında 4 arkadaşımız değişik yerlerinden yaralandı. Hızlarını alamayan faşistler, silah çekip, sağa, sola ateş etmeye başladılar.

Daha sonra gelen polislerin bir kaç faşisti tutuklayıp durumu yatıştırmasından sonra, işin kovuşturması başladı.

Polisler aramayı saldırının olduğu kahvede değil, Alzey Türkiyeli Devrimci İşçiler Birliğinde yaptı. Yalnız bu arama öyle bilinen cinsinden bir arama değildi. Derneğe gelen polisler ne kadar sandalye ve masa varsa parçalayıp, dağıtarak, duvarlardaki resimleri tarak (faşistleri aratmayacak bir öfke ilericilere hakaret ederek arama göre yerine getirdiler.

Faşistlerin başlatıp, polisin devral kampanyada basın da üzerine dü *ihmal etmedi.*

Olayın Alzey basınında yansıması:

- Vahşi Türkler yine kavga ett
- Yabancılar bizim huzurumuzu zuyor.
- Özellikle de sol eğilimli olar terörün sorumlusudur.
- Teröristlerin evlerinde yapılan aram testere, bıçak, zincir vs. aletler ele çirilmiştir. (Bahsedilen aletleri sa esnasında faşistler kullanmışları

Tutuklanan faşistler ertesi gün ser bırakıldılar. Böylece danışıklı dö bir daha tekrarlanmış oldu.

Bu durumu değiştirmek, "Yabancı manlığı politikasını" geri teptirr yabancı, yerli ayrımını ortak mücadelesinde birleştirip, gerçek h fine çevirmek, bizim çalışmalarımız Alman soluyla kuracağımız sıh kontaklara bağlıdır.

bancılar sorunu

İkincisi bu sorun kesinlikle ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar sadece Türkiyeli örgütlerin değil aynı zamanda Alman demokratlarının da sorunudur. Ve ancak beraber olunabildiği takdirde işin üstesinden gelinebilecektir. Bunun yolu Türkiyeli politik örgütlere sahip çıkmaktan ve "aşırı uçlar", "Yabancılar arasında aşırı guruplaşmalar"vs. politikasına karşı net tavır almaktan geçecektir.

Türkiyeli ve Almanların beraber çalışabilmelerinin önünde belli engeller vardır, *zorluklar vardır. Beraber mücadele ede*bilmenin yolu nedir? Hangi somut öneriler etrafında birlik sağlanabilir?.. Tüm bunları burada tartışmak olanaksızdır ve ayrı bir yazı konusudur.

Ama biz son söz olarak özellikle yabancılar sorunuyla uğraşan Alman demokratlarında gördüğümüz ve hatalı bulduğumuz bazı eğilimlere değinmek istiyoruz.

Almanya'da özellikle örgütsüz ve dağınık bir sol kesimin varlığını hepimiz bilmekteyiz. Bugün yabancılar sorunu ile uğraşanların büyük bir kısmı bu kesime dahildir. (1)

Almanya'da gerek Türkiyeye yönelik gerekse bura sorunlarına ilişkin birşeyler yapmak istiyorsak öncellikle bu kesimi kazanmamız gerektiği ortadadır. Fakat bu konuda belirli zorluklarla karşılaşmaktayız. Bunları şöylece sıralamak mümkündür:

1)
Bu kesim, özellikle Alman devletinin veya çeşitli kuruluşların "yabancıları topluma kazanmak" adı altında açtıkları projelerde çalışmaktadırlar. Dolayısıyla çalışmalarında "politik olma" özelliği odukça zayıflamaktadır.

"Hümanizm" , "sosyal yardım" bu çalışmalarda oldukça göze batan özelliklerdir. Sonuçta ortaya şu tablo çıkmaktadır. İyilik yapmak, yardım etmek duygusu ile hareket eden bir takım insanlar, Türklerin problemleriyle uğraşmaktadırlar. Dolayısıyla sorunlara genel ve uzun vadeli bir bakışın yokluğu, politik tespitlerin zayıflığı ortaya çıkmaktadır. Ağaçlarla (tek tek olaylarla) uğraşmaktan orman görülememektedir. Bu konuda aşılması gereken ilk nokta sorunun "politik bir sorun" olarak kavranılabilmesidir.

2)
Alman toplumunun gelişmiş olmasının getirdiği çeşitli üstünlüklerin varlığı (bir çok şeyin daha iyisini yapabilme vs.) önemli yanlış eğilimlere yol açmaktadır. Bunlardan birincisi, sorun "gelişmiş bir ülkenin, geri kalmış bir ülkeye yardımı" çerçevesinde ele alınmaktadır. Genellikle kendilerine kurtarıcı pozisyonunda görmekte ve bu çerçevede "geri" insanlara yardım kaçınılmaz sayılmaktadır. Böylece bazen yabancılar olmadan, onların aktif katılımı sağlanmadan yabancılar sorunu. tartışılmaktadır. İkincisi yabancılar sorunu, çözülmesi gereken politik bir sorun olmaktan çıkmakta bazı sosyal bilimcilerin tezlerini ispata çalıştıkları labaratuar alanına dönüşmektedir. Problemi olan yabancılar ise bu labaratuarda kullanılan kobaydan farksızdırlar.

Bunlar tabi ilk elde göze çarpanlardır. Bunları daha da artırmak mümkündür, ama kanımızca hepsi aşılabilecek engellerdir.

Yabancılarla ilgili faaliyet yürüten Almanların sorunun yabancıların kendi sorunları olduğunu ve onların aktif katılımı sağlanmadan hiçbir çözümün olamayacağını kavramaları bu konuda atılacak ilk adımdır. Bizlerin konunun önemini oldukça geç kavradığımız bir gerçekdir. Özellikle başta dil sorunu, eleman sorunu gibi belli zorluklarımızın olduğu da doğrudur. Ama tüm bunlara rağmen, bizler olmadan, etkin katılımımız gerçekleşmeden konuya hiçbir çözüm getirilemeyeceği ortadadır. Bu *da iki şeyin ön kabulunu şart koşar:*

1)
Yabancılar sorunu ile ilgilenen kişi; yabancılarınkendi ülkelerindeki politik gelişmelerle de ilgilenmek zorundadır. Almanya'da Türkiyelilerin sorunlarıyla uğraşan, bunlara çözüm getirmek isteyen bir kişi, Türkiyedeki politik gelişmeleri çok iyi bilmek zorundadır.

2)
Türkiyeli politik örgütler yabancı işçileri örgütleyebilen ve onları temsil etme yeteneğine sahip olan örgütlerdir. Bu örgütlerin her düzeyde Yabancılar sorunu tartışmalarına katılmaları şarttır. Bu özellikle bu örgütlerin dıştalanmasına, eli bıçaklı aşırı gruplar olarak gösterilmeye çalışılmasına karşı etkin bir silahtır da.

Son bir nokta olarak Türkiyelilerin özellikle Milli ve dini değerlerin yoğun bir baskılanması altında olduklarını ve bu nedenle Alman toplumuna karşı önemli bir soğukluk taşıdıklarını hatırlatmakta yarar var. Bu özellikle Türkiyeleleri örgütlemek isteyen Almanların çabalarını boşa çıkartan bir özelliktir. Bizim insanımızı, onun özelliklerine tanımayan bilmeyen bir "Yabancının" onu örgütlemesi elbette imkansızdır. Bu kesimi ancak biz örgütleyebiliriz. Bu da ancak gerek Milli gerek dini değerlerin tarafımızdan doğru olarak yorumlanabilmesiyle ve Almanların bu konuda sahip oldukları olanakları bize sunmaları ile mümkündür.

Sonuç

"Türken raus" filmi bahanesiyle yabancılar sorununun sadece çok ufak bir kısmına değinebildik.

Yapmamız gereken bu alanda çalışmalarımıza hız vermek ve kendimizi bir alternatif olarak sunabilmektir. Bu da "Yabancılar sorunu" konusunda merkezi sistemli bir politika izlemekle, işi bireysel çabalar düzeyinden kurtarmakla mümkündür.

Yörelerde bu alanlarda faaliyet gösteren arkadaşların tecrübelerini aktarmaları eleştirilerini iletmeleri ise bu çalışmanın önemli bir parçasıdır.

Devrimci İşçi olarak bu konuya ilerki sayılarda daha etraflı yer vermeye, çeşitli konulardaki görüşlerimizi etraflı dile getirmeye çalışacağız.

DİPNOT (1)
Örgütlü Alman solunun oldukça zayıf ve kriz içinde olduğunu biliyoruz. Bu nedenle yabancılar sorununda bu kesimle sistemli bir çalışma yürütmek oldukça zor olmaktadır. Bu kesimlerin yabancılar sorununa bakışı, aramızda ortaya çıkan problemler burada anlatılmayacak kadar büyüktür. Bu nedenle biz kendimizi sadece diğer kesimle sınırladık.



ve Alzey'den bir olay...

"Türken raus" yazısında genel olarak yabancı düşmanlığı politikası, özel olarak sol kesimi yıldırma, yoketme planları konu edilmiş, böylesi bir politikanın "yabancı işçiler" için getireceği olumsuz sonuçlara değinilmişti.

Alzey'da geçen bir olay ve olayın yankılanması, yukarda anlatılanların tipik bir örneğidir.

Alzey, devrimci potansiyelin yeni yeni toparlandığı, Hessen bölgesinde küçük bir kasabadır. Kısa bir geçmişe dayanan dernek faaliyetleri ve kitle kontakları yeterli olmamasına rağmen, temel çalışma anlayışının doğruluğu nedeniyle güçlü *bir gelişme içersinde. Kitlenin artan* ilgisinden bunu gözetlemek mümkün.

Bu durum; aynı zamanda faşistlerin artan saldırısının ve polisin yanlı tutumunun da nedenidir.

16 Kasım, Pazar günü Alzey'de Türkiyelilerin uğradığı bir kahvede 15 - 20 faşist, bilinen anti-komünizm küfür ve tekerlemeleriyle arkadaşlarımıza saldırdılar. Olay esnasında 4 arkadaşımız değişik yerlerinden yaralandı. Hızlarını alamayan faşistler, silah çekip, sağa, sola ateş etmeye başladılar.

Daha sonra gelen polislerin bir kaç faşisti tutuklayıp durumu yatıştırmasından sonra, işin kovuşturması başladı.

Polisler aramayı saldırının olduğu kahvede değil, Alzey Türkiyeli Devrimci İşçiler Birliğinde yaptı. Yalnız bu arama öyle bilinen cinsinden bir arama değildi. Derneğe gelen polisler ne kadar sandalye ve masa varsa parçalayıp, dağıtarak, duvarlardaki resimleri tarak (faşistleri aratmayacak bir öfke ilericilere hakaret ederek arama göre yerine getirdiler.

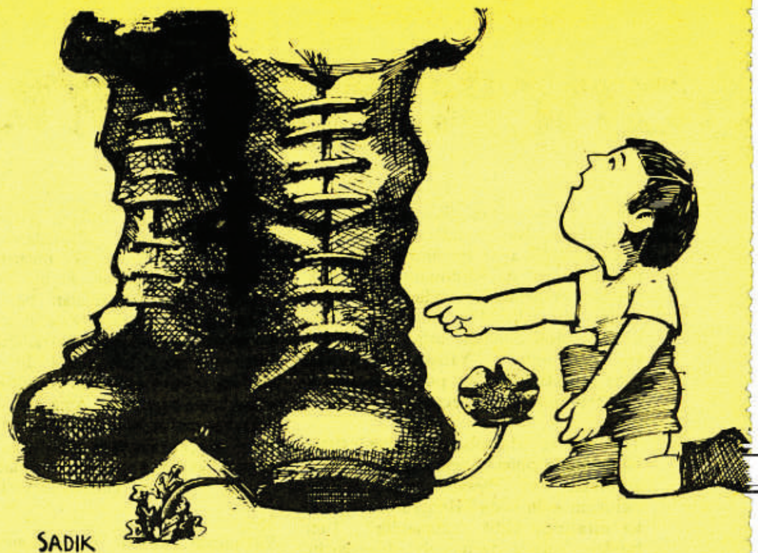
Faşistlerin başlatıp, polisin devral *kampanyada basın da üzerine dü* ihmal etmedi.

Olayın Alzey basınında yansıması:

- Vahşi Türkler yine kavga ett
- Yabancılar bizim huzurumuzu zuyor.
- Özellikle de sol eğilimli olar terörün sorumlusudur.
- Teröristlerin evlerinde yapılan aram testere, bıçak, zincir vs. aletler ele çirilmiştir. (Bahsedilen aletleri sa esnasında faşistler kullanmışlar

Tutuklanan faşistler ertesi gün ser bırakıldılar. Böylece danışıklı dö bir daha tekrarlanmış oldu.

Bu durumu değiştirmek, "Yabancı manlığı politikasını" geri teptirr yabancı, yerli ayrımını ortak mücadelesinde birleştirip, gerçek h fine çevirmek, bizim çalışmalarımız Alman soluyla kuracağımız sıh kontaklara bağlıdır.



Neden
'aşist Cunta

;ilindiği gibi 12 Eylül 1980 tarihinde bir darbe ile yönetime el :oyan faşist generaller cuntası, bugün Türkiye'de işbaşındadır. ;untanın karakteri, "Aşırı sağa, aşırı sola karşı olma" biçimin- le yansıdı, ya da yansıtıldı Almanya'da. Batı Alman kamuoyu ıilinçli bir biçimde yanıltılmaya çalışıldı. Almanya'daki Türki- 'eli işçiler de bu yanılgının içinde kaldılar. İşçilerle birlikte ıirçok ilerici yurtsever kişiler, kimi bürokratlar, cuntanın fa- istlere karşı olduğuna inandı.
}u nedenle yanılgıları düzeltmek, cuntanın gerçek yüzünü, aşist karakterini ortaya çıkarmak bizler için kaçılınmaz bir örev oldu. Almanya'nın çeşitli kentlerinde Devrimci İşçi ılarak düzenlediğimiz seminerlerde bu görevimizi yerine ge- irmeye çalıştık. Bu seminerlerde yapılan değerlendirmelerin ıir özetini burada sunacağız. Türkiye toplumunun temel özel- ;klerini, cuntaya kadar süregelen gelişmeleri ve sonrasını yalın ir dille sunmayı amaçladık. Aynı konuyla ilgili orta sayfamız- a yer alan değerlendirmeleri tekrar etmeden belirli bir para- ıllik içinde anlatmak istiyoruz.

unta ve Türkiye

ırkiyede yaşanılan hiçbir olay ğerinden bağımsız değildir. Daha emlisi, hemen her olayın altında nzeri nedenler yatmaktadır. Yani ırkiyede 1960 "devrim"ine, 1971'in Mart'ına ve 1980'inin 12 Eylülüne ı açan nedenler arasında belirli ben- rlikler vardır.

halde genel olarak bugüne değin süre- len olayları anlatmak istiyorsak, yani C'lerin niçin kurulduğunu, Ecevit'in ;in işbaşına getirildiğini, sivil faşist- du-idare üçlüsünün halka niçin n kusturdunu anlamak istiyorsak, tün bunların altında yatan ortak denleri bilmek zorundayız. TÜRKİYE)PLUMUNUN NİTELİĞİNİ ve onun ;ekli bunalım yaratan, sürekli hastalık ;ten YAPISAL BOZUKLUĞUNU bil- ;k zorundayız.

ırkiye toplumunun bu temel yapısal zukluğu, içinde yaşadığımız sürekli -üst oluşların gerçek nedenidir. Ve biz gerçeği bilirsek, bundan önceki sonraki olayları tümüyle açıklaya- ecek genel bir çerçeveye sahip olmuş ıruz.

n faşist darbeyi de bu çerçeve içinde elemek bir başka nedenden dolayı ıa çok önemlidir. Cunta öncesi lu-idare-sivil faşist üçlüsü işbirliği en işkin biçimini almıştı. Halka ve ın mücadelesine yönelik saldırılar, e bir noktaya ulaşmıştı ki günde 30 kişinin öldürülmesi olağan olay- lan sayılıyordu. Hiç kimse ne canın- ı, ne de geleceğinden emin değildi. ın güvenliği" halk yığınlarının temel mi haline gelmişti. Özellikle "şehir ;ük burjuvazisi" "huzur" istiyordu.

Uygulanan ekonomik sömürü ve saldırı politikasını unutturmayı amaçlayan faşist cinayet şebekelerinin katliamları, halk yığınlarında faşistlere karşı büyük bir öfke ve nefret yaratmıştı. Halkın biriken bu öfkesini, nefretini, faşistlere karşı örgütlenme eğilimini devrimciler değerlendirdiler. Halkta oluşan anti-faşist direniş eğilimlerini direniş komitelerininde örgütlemeye çalıştılar.

İşte cunta böylesi bir ortamda, "Can güvenliğini saglamak, "Anarşiyi ortadan kaldırmak" görevini üstlendiğini ilân etti Bir başka deyimle faşist saldırıların doğurduğu ve devrimcilerin örgütleyemediği ürünleri Cunta örgütlemiş oldu. Cunta, MHP yöneticilerini de tutuklayarak halkın bunlara karşı olan nefretini de değerlendirmiş oldu, yani bu olguyu bir güzel kullanmasını bildi. Bugün CUNTAYI İŞBAŞINDA TUTAN EN ÖNEMLİ NEDENLERDEN BİRİSİ DE ONUN "FAŞİSTLERE KARŞI OLDUĞU" İDEOLOJİSİNİ çok iyi kullanmasındadır diyebiliriz. Bu, devrimcilerin İDEOLOJİK MÜCADELE ile aşmak zorunda olduğu önemli bir engeldir.

12 Eylül öncesi Türkiyenin içine düşürüldüğü kanlı ortam, faşist cinayetler, cuntanın kanlı yüzünün maskelenmesine yardım eden en önemli etken olmuştur. Almanyada çalışan Türkiyeli işçiler de bu yanılgıdan kendilerini kurtaramamışlardır. Şu sözleri hepimiz duymuşuzdur: "Daha önce elimiz titreyerek açıyorduk Köln Radyosunu. Her gün bir dizi cinayet listesi, 20, 30 kişinin öldürüldüğü haberi... Biliyoruz Cuntacı generaller sermaye sınıfının buyruğunda. İşçilerin, emekçi halk yığınlarının demokratik hakları ellerinden alındı. Ama günde 30 kişi öldürülmüyor artık. Cinayetler durduruldu."

Oysa cinayetler durmadı. "Teröristleri yakalamak" adı altında yapılan baskınlarda antifaşist yurtseverler, devrimci gençler, özellikle Güneydoğu Anadoluda Kürtler kurşuna diziliyorlar. İdam sehpaları da çalıştırılıyor bir yandan. Baskı, zulum kol geziyor yurdun her köşesinde. Bunların çoğu yazılmıyor, yazılamıyor. Gazeteler üstünde sansür var. Almanya'daki işçiler bu olup bitenlerden habersiz. O yüzden de Cuntanın sevimli yüzünü daha ilk günlerde yırtan kanlı olaylardan haberleri yok.

Tüm bu olanı biteni gerçek yüzü ile ortaya sermek, cuntanın gerici, faşist karakterini sergilemek, anlatmak çok önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bunun için peryodik olarak sıkıyönetimleri, cuntaları iki de bir halkımızın başına musallat olan bunalımları, asıl kaynağına inerek irdelememiz gerekiyor.

Bunalım ve Türkiye

Bizdeki bu bunalım ve krizlere iki açıdan yaklaşarak inceleyebiliriz. Birincisi egemen sınıflararası çatışma ve yönetim krizi, ikincisi devrimci sınıf veya sınıfların krizi.

Hemen altını çizerek söyleyelim. CUNTA TÜRKİYEDE DEVRİMCİ HAREKETİ, HALK GÜÇLERİNİ BOĞMAK, YOKETMEK VE ORTADAN KALDIRMAK AMACIYLA İŞBAŞINA GELMİŞTİR. Ancak biz burada sorunu, Türkiyedeki yapısal bozukluklarla birlikte egemen sınıflar açısından ele alacağız. Yönetim bunalımının temel nedenlerini, tarihi gelişimi içinde anlatmaya çalışacağız.
Aşağı yukarı hepimizin ezberlediği bir ifade vardır. " Türkiye emperyalizme bağımlı, kapitalist bir ülkedir. Türkiye yenisömürge bir ülkedir. " İşte Türkiyedeki sorunların nedeni bu ifadelerde yatmaktadır.

Evet Türkiyede kapitalizm gelişmektedir veya geliştirilmektedir. Gelişen kapitalizmin özelliği, onun Türkiye kapitalizmi olmayışıdır. Yani kendi iç dinamiği ile gelişmeyen, kendi toprağının ürünü olmayan bir kapitalizmdir bu. Bu kapitalizm Amerikan, Alman (yani emperyalistlerin) kapitalizmidir. İMF, OECD kapitalizmidir; dışa bağımlı, dışarıya göre şekillenen, eli ayağı düzgün olmayan çarpık bir kapitalizmdir. Zayıftır, cılızdır, hastalıklıdır.

İşte emperyalizmin tarafından geliştirilen ve bizim yapımıza, toprağımıza bizim ihtiyaçlarımıza uymayan bu yapay, bu hastalıklı kapitalizm geliştikçe Türkiyeyi içinden çıkılmaz bunalımlara, krizlere düşürmektedir. Nasıl ki hastalıklı bir gövde sürekli ur yapar, yara açar, vücutta sürekli arızalar oluşturursa ve hastalık üstüne yeni hastalıklar üretirse, giderek ölümü yaklaştırırsa, bu kapitalizm de geliştikçe krizlerini, hastalıklarını da birlikte getirir. Demirel'in çok sevdiği ve sık sık yinelediği bir söz vardır, "Büyüyoruz!" Evet büyüyoruz ama nasıl büyüyoruz? Kuşkusuz romatizmalı, cüzazmalı bir büyüme, enjektörle, haplarla büyüme, yani hasta gövdenin şişmesi şişirilmesi gibi bir büyüme!

Gelişen kapitalizm, bu süreçte gerek iktisadı, gerekse siyasi yapıda *kendisine uygun kurumları, örgütlenmeleri* de birlikte getirmek zorundadır. Bu da kaçınılmaz olarak Türkiye'de oldukça güçlü olan ve geleneksel diye adlandırabileceğimiz üretim şekilleriyle bir çatışmayı yaratmaktadır. Kapitalizm öncesi (toprak ağalığı, tefeci-tüccar sermayesi) yapı ve kurumlar, gerek alt ve gerekse üst yapıda, getirilen bu yeni ve yapay kurumlara karşı direnmektedirler. Böylece belli dönemlerde sertleşen, belli dönemlerde yumuşayan bir çatışma ve bunun ürünü olarak da sık sık yönetim krizleri ortaya çıkmaktadır.
Türkiyede sürekli bunalım doğuran bu yapıya daha yakından bakmadan önce genel olarak bir toplumsal yapı nedir, bir toplum nedir, kısaca değinelim.

Toplumsal Formasyon

Bir toplumsal yapı iktisadı, siyasi, ideolojik olmak üzere üç temel öğeden oluşur. İktisadi yapıda gözlenen, hiçbir zaman tek bir üretim tarzı, tek bir sınıfın egemenliği değildir. Aynı anda farklı üretim tarzları vardır. Ancak içlerinde egemen olan bir üretim tarzı vardır (örneğin kapitalist üretim tarzı) ve diğer üretim tarzlarını kendisine bağlamıştır. Böylece ayrı ayrı üretim tarzlarında egemen olan sermaye gurupları arasında bir rekabet, bir çatışma vardır. Sömürü düzenin sürdürülmesi için zorunlu olarak egemenler arası ittifaklar kurulur. Böylece ekonomik yapıya uygun bir siyasi şekillenme oluşur. Ülke, farklı egemen sınıfların (her biri ayrı üretim şekillerinin temsilcisi olarak) katıldıkları bir ittifak, bir blok tarafından yönetilir. Bu ittifak, egemen sınıflar arası çelişkiyi de birlikte getirir. Bu sınıflardan ağır basan, belirleyici olan sınıf, diğerlerini iktidardan uzaklaştırmak ister. Diğer sınıflar ise buna karşı direnirler. Bu çatışma kendisini en iyi şekilde devlette

gösterir. Her sınıf veya sınıf fraksiyonu, etkinliğini artırabilmek için belli devlet kurumlarını ele geçirmeye, kendilerini devlet kurumlarında güçlü olarak temsil ettirmeye çalışırlar. Bu farklı sınıflar arasındaki çatışma, devlet kurumları arasındaki bir çatışma gibi görünür. Büyük bunalımlar, krizler dolayısıyla kendisini, "Kurumlar bunalımı" görünümünde ortaya koyar. Bizim burjuva politikacılarının sık sık şikayetçi oldukları, birbirlerini suçladıkları, muhalefet oluşturdukları konu budur. Hep yakındıkları da, "parlamentonun çalıştırılmadığı", "siyasal partilerin kendilerine düşen görevi yapmadıkları", "polisin, güvenlik güçlerinin laçka olduğu", "hükümetin acz içinde bulunduğu"dur. Bu arada yasalar da "yetersizdir", "eksiktir", "işletilmemektedir." " Devlet, batma tehlikesi ile karşı karşıya" kalmıştır...

Egemen sınıflar, çeşitli kurumlarda değişiklik yaparak (yeni Anayasa, yeni kanunlar vs.) bu bunalımdan kurtulmak isterler ama çabaları fayda vermez. Çünkü suç devlet kurumlarında değil, onun arkasında var olan egemen sınıflar arasındaki sınıf çatışmasındadır.

Egemen ittifak içinde tayin edici olan sınıf (diyelim ki tekelci sermaye) diğer sınıfları ittifaktan atar, onların etkin olduğu kurumları ortadan kaldırarak kendisi yeni kurumlar getirir. Ve böylece var olan yönetim boşluğunu doldurmaya çalışır.

İşte faşizm, egemen sınıflar arası çatışmaların yarattığı iktidar boşluğunu bir sınıf adına doldurmak gibi bir görevle işbaşına gelir. Bir başka ifade ile tekelci sermaye faşizme başvurarak iktidar dengesini kendi lehine çevirir (12 Eylül Generaller Cuntasında olduğu gibi). Fakat önemli olan bu boşluğun ve askeri darbenin sadece egemen sınıflar arasındaki çatışmanın ürünü olmadığıdır. Devrimci hareketin mevcut düzeni sarsması, alternatif olarak gücünü göstermeye başlamış olması faşizmin gerçek sebebini ve gelişini zorunlu kılar. Asıl neden de budur. Şimdi bu genel tablo ışığında Türkiye'ye daha yakından bakabiliriz.

Krizler içinde Türkiye

1945' lerden sonra emperyalist çevrelerce hızla geliştirilen kapitalizm tekelci bir karakterdedir. Dışa bağımlı olması, onu sürekli ham madde, döviz, finansman, pazar gibi önemli temel problemlerle karşı karşıya getirmektedir. Bunun yanı sıra iktisadi yapıda geleneksel, kapitalizm öncesi üretim ilişkileri oldukça güçlüdür. Dolayısıyla gerek iktisadi, gerekse siyasi yapıda tekelci sermaye egemenliğini bu sınıflarla ittifaka girerek sürdürmektedir. Bu ittifak, halk yığınlarını sömürmede, soymada birliktelik anlamına gelir. Ama kendi aralarında sürekli sınıf çatışması vardır. Tekelci sermaye bu kesimlerin iktisadi ve giderek siyasi gücünü yoketmeyi, tek başına egemenlik kurmayı amaçlamaktadır. Fakat zayıflığı nedeni ile bunu yapamamakta ve bu sınıflarla dengeler kurarak egemenliğini sürdürmeye çalışmaktadır. İşte egemen sınıflar arasında kurulan bu çelişkili ittifak, yönetim krizinin asli öğelerinden birini oluşturur.

Tekelci sermayinin tüm iktisadi yapıya egemen olması ve kapitalizm öncesi güçlerle (toprak ağalığı, ticaret burjuvazisi vs.) sömürüyü paylaşmak zorunda kalışı, dışa bağımlılıkla da birleşince SÜREKLİ BİR İKTİSADİ KRİZ ORTAYA ÇIKMAKTADIR.

Türkiye'de kapitalizm, bir yıl boyunca üretimini sürdürebilmek için, yani bir yıl ayakta kalabilmek ve tam kapasite ile çalışabilmek için 10 milyar Mark'a ihtiyaç duymaktadır. Çünkü ekonomi montaja dayalı olduğundan (yani dışardan alınan malları içerde birleştirmekten ibaret olduğundan), alınan her parça için döviz (Mark, Dolar vs.) ödemek zorundadır (Anadol, Renault 12, Murat 124, 131'in hepsinde hazır parçalar dışardan alınır, içerde birleştirilir). Elde döviz olmadığı zamanlar bu parçalar alınamaz ve fabrika kapanma tehlikesi ile karşı karşıya kalır.

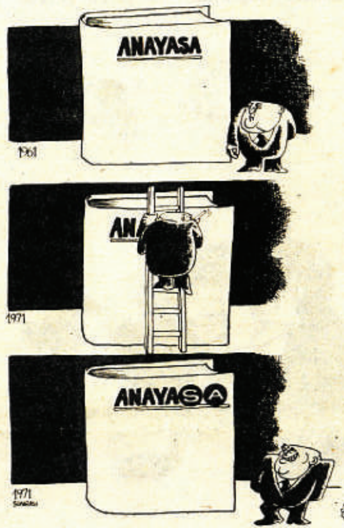
İhtiyaç duyulan 10 milyar Mark'ın ise devlet ancak 5 milyarını karşılayabilecek güce sahiptir. Bunun üç milyar Markını tütün, fındık, pamuk, üzüm (yani tarım ürünleri) satarak elde eder. İki milyarlık Markı ise onlar için bir sağım ineği gözü ile bakılan Almanya'da çalışan işçilerden sağlar. Dolayısıyla her yıl 5 milyar marklık bir açık kalır. Bu açığı kapatmak için İMF'nin, OECD'nin peşinden koşmak gerekiyor...

Sadece bu kadar değil, döviz ve hammadde yokluğundan dolayı ekonomi tam kapasite ile çalışmaz. Buna bağlı olarak işsizlik sürekli artar, piyasada gerekli mallar bulunmaz. Ve fiyatlar durmadan yükselir, karaborsa kol gezer. Enflasyon hızı ise yüzde 100'ün üstüne çıkar. Ayrıca eldeki malların satışı için yeterli pazar yokluğu da kapitalisteri geleneksel üretim yapılarıyla sürekli bir çatışmaya sokar...

Ekonomiyi bu krizden çıkarmak için ardı arası kesilmeyen önlemler sıralanır peş peşe. Bu önlemler reçetesini sunan da İMF'dir genellikle. Çünkü İMF, kendi reçetesi uygulanmaya konursa kredi verir, değilse kasanın ağzını bir güzel kapatır.

İMF koşullarının anlamı çok açıktır. Bu koşullar, ABD'nin öteki kapitalist ülkerin çıkarlarına uygun olarak hazırlanmış bir dizi koşulları içermektedir. Yani İMF tarafından öne sürülen önlemlerin hiç birisi Türkiye ekonomisinin temel problemlerini çözmeye yönelik değildir. Tam tersine emperyalist çıkarlara, Türkiyeyi daha çok sömürmek amacına uygun önlemlerdir. Konuyu biraz daha açalım: Türkiye Batıdan iki türlü kredi ister. Birisi, kendisinin dilediği gibi kullanacağı, istediği alana harcayacağı nakit paradan (finansman kredisi denir) ikincisi, belirli projeler, için daha önceden saptanmış alanlara yatırılacak parayı içermektedir. (fabrika, yol vs. için). Buna proje kredisi denir. Alınan krediler içinde finansman kredisi oldukça azdır. Kredi projesi içinse Türkiye 80-90 dosya hazırlar. İMF ve kredi verecek çevreler, bu dosyalardan beş on kadarına ancak kredi verebilmektedirler. Verdikleri bu krediler de yukarda değindiğimiz gibi emperyalist çevrelerin çıkarlarına uygun alanlar içindir. Üstelik gerekli malzemeyi de bu krediyi veren ülkelerden almak koşulu vardır. Böylece kendi verdikleri para ile kendi mallarını da satarak bir taşla iki kuş vurmaktadırlar. Sonuçta kapitalizm gelişiyor ama bizim sorunlarımızı çözecek alanlarla değil, emperyalistlerin sorunlarını çözecek, onlara bol kazanç sağlayacak alanlarda gelişiyor! Bunun yanı sıra ülkemizde krizlerden krizlere sürükleniyor! Bu sistem içinde bu ekonomik krizlerden kurtulma olanağı yoktur!

İktisadi kriz ve iktisadi istikrar yokluğu, şu veya bu şekilde kendisini siyasi yapıda da hissettirir ve bir siyasi krize dönüşür aynı zamanda. Yani egemen sınıflar, zayıf, çarpık, dışa bağımlı bir yapıdan dolayı sürekli bir yönetim krizi içindedirler, ülkeyi yönetememektedirler sık sık tekrarlanan, "istikrara kavuşmak" "istikrarlı hükümet kurmak" tekerlemesi bir talep olarak dillerde dolaşır. Bir türlü de istikrarı bulamazlar. Çünkü istikrarlı ve kalıcı hükümetler, böylesine çarpık ve güdümlü bir yapı içinde hiçbir zaman kurulamaz. Ancak tavizci yöntemlerle ömürleri bir süre uzayabilir.



Burjuva hak ve özgürlüklerinin şu ya da bu derecede varlığı, işçi sınıfına bazı tavizlerin verilmesini kaçınılmaz kılar. Oysa bizde burjuvazi, işçi sınıfına taviz verecek , onun ağzına bal çalacak güçte değildir. Özellikle 1971'den sonra hiç bir hükümetin iki yıldan fazla neden işbaşında kalamadığı bu gerçeğin ışığında daha iyi anlaşılmaktadır. Bu gerçek önemli bir sonucu da aydınlığa kavuşturmaktadır. Siyasi ve iktisadi istikrarsızlık, burjuva kurumlarının işleyişini sürekli kılmamaktadır. Dolayısıyla devletin gerçek yönetiliş şeklinin yansıra bu kurumlar sırıtıp kalmaktadır. Ara sıra ortadan kaybolan göstermelik bir hal almaktadır. Bu nedenle egemen sınıflar, yönetmek, yönetebilmek için sürekli şiddet ve terör öğelerine baş vurmak zorunda kalıyorlar. Şiddet ve terör her dönem (özellikle 1970'lerden sonra) giderek artıyor ve siyasi yönetimin asli bir öğesi oluyor. Ve önümüze gerçek sonuç çıkıyor: Egemen sınıflar yönetebilmek için saldırmak zorundadırlar. Bu saldırının en yüksek derecesi de faşizmdir, askeri cuntalardır. Biz bu biçimdeki siyasi yapıya SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM DİYORUZ.

Egemen sınıfların bir çıkar çatışması temeline dayanan ittifakı, yukarıda saydığımız nedenlerle girilen krizlerden çıkmanın yollarını arar. Egemen durumda olan tekelci sermaye, ilk fırsatta ayak bağı saydığı öteki ortaklarından kurtulmaya ve tek başına iktidara egemen olmaya çalışır. Ülkenin nasıl yönetileceği tartışmasiyle başlayan bu kavgada tekelci sermaye belli kurumlarda ağırlığını ve etkinliğini artırmaya başlar. Kurumlar arası çatışma hızlanır, devlet işlemez hale gelir. Bu sırada baskı Yasaları, DGM, orduvb. kurumlar tekelci sermayenin egemenliğini pekiştirmede gündeme gelir. Böylece ekonomik egemenliğinin yani sıra siyasi egemenliği giderek artmış olur.. Turgut Özal'ın, iktisadi önlemleri, iktisadi planda tekelci sermayeyi krizden kurtarmaya ve diğer tekel dışı sınıfları yok ederek tekelci sermayenin güçlenmesini amaçlıyor. Bu çaba pratik düzeyde ortaya çıkabilecek engellerin de ortadan kaldırılması anlamına gelmektedir ve politik düzenlemeler, örgütlemeler kaçınılmaz olmaktadır.

Bu düzenlemeler mevcut sistem ile gerçekleşmezse (ki Demirel ve Ecevit tekelci sermayeyi bu sistem ile krizden çıkarmaya çalışmışlardır. Aralarındaki fark, şiddetin hangi düzeyde olacağı idi), geriye tek yol kalmaktardır, DARBE! Onun için de faşist cunta şimdi işbaşında..

Burada eklenmesi gereken bir önemli nokta da şudur: DEVRİMCİ HAREKET VE HALK MUHALEFETİ, egemen sınıflar açısından bir sorun meydana getirmediği sürece, bunalım hep sistem içi yollarla çözümlenmeye çalışılır. Ne zaman ki devrimci hareket, düzen sınırları içinde tutulamaz düzeye ve güce erişir, işte o zaman egemen sınıflar kendi aralarındaki krizi de devrimci hareketi ezme süresinde çözmeye çalışırlar. Tüm buraya kadar söylenenleri şimdi de 1960 sonrası gelişmelerle daha yakından görmeye çalışalım.

1960 sonrası ve Türkiye

Türkiyede siyasi yapıda oluşturulan dengeler, egemenler arasındaki çatışmalar 1960 sonrası gelişmelerde görülebilir. 1971'lere kadar Türkiyede ikili bir denge ile yönetilmiştir. Yeni ve hızlı gelişmekte olan kapitalizm (tekelci sermaye) kendisinden önceki üretim şekilleriyle birlikte (toprak ağalığı , ticari sermaye), AP içerisinde temsil ediliyordu. Yani 60 sonrası egemen sınıflar arasında bir denge oluşturulmuştu. İkincisi ise genel olarak egemen sınıflar ile orta burjuvazi arasında kurulan dengedir. Orta burjuvazinin partisi CHP'dir.

Egemen sınıflar arası oluşan bu ittifak, elbet de kendisini devlet kurumlarına da yansıtmış ve her bir gurup belli kurumları ele geçirerek ağırlığını duyurmaya çalışmıştır. 60 sonrasında egemen sınıflar arası çatışma kendisini en somut biçimde 1961 Anayasası üzerinde göstermiştir. 61 Anayasası , Danıştay, TRT, grevli örgütlenme hakkı gibi temel hak ve özgürlükler, devlet içerisinde (genellikle) küçük ve orta burjuvazi ile kurulan dengeler sonunda yerleşmişti. Dolayısıyla tekelci sermaye , bu kurumların ortadan kaldırılmasına, en azından işlemez duruma gelmesine çalışıyordu. İlginç olanı 60'lı yıllara "sol" adına damgasını vuran şeyin bu çatışma olmasıdır. Sol mücadele sadece bu kurumların (anayasanın örneğin) işletilmesi mücadelesi olarak görülmüştür.

60 yıllarının sonuna doğru kapitalizmin hızlı gelişmesi, tekelci sermayeyi iktisadi bir krize sokmuştu. Demirel ve AP bu krizden çıkmanın çaresi olarak, tekel dışı egemen sınıflar aleyhine (toprak ağalığına karşı toprak reformu, tefeci - ticaret sermayesine karşı da sermaye piyasası kanunu vs.) bir dizi ekonomik önlemler almaya çalıştı ama engeller çıktı . Böylesi bir ekonomik politikanın hayata geçirilmesi, politik düzeyde yeni bir yapıyı zorunlu kılıyordu. Bu nedenle egemen sınıflar arası çatışma kaçınılmazdı. Bu çıkar çatışması önce AP içinde açığa çıktı ve tekelci sermaye ile tekel dışı sermaye arasındaki denge bozulmuş oldu. AP'den sırası ile DP ve MNP ayrıldılar, tekelci sermayenin kendilerini yoketmeye yönelik iktisadi politikasına karşı direnmeye başladılar. »

NATO'nun Güney-Doğu Kanadı

Neden Faşist Cunta

9'uncu Sayfanın devamı

12 Mart, eğemen sınıflar arasındaki bu dengenin kesin olarak tekelci sermaye lehine bozulmasıdır. Tekelci sermaye başlangıçta küçük burjuva radikal kesimi de peşine takmış ve siyasi eğemenliğini sağlamıştır. Ve hemen eski dengelerden arta kalan kurumları dağıtmış, kendi yasalarını ve kurumlarını getirmiştir. (Anayasada yapılan değişiklikler, DGM, yeni baskı yasaları). Ama tekelci sermayenin yandaşlarından kurtulmak için başlattığı bu tasfiye hareketi yeterince başarılı olamamıştır. Çünkü devrimci muhalefet, 12 Mart'ın gerçek yüzünü açığa çıkarmış, küçük burjuva desteği bozulmuştur. Bu kez bu sermaye zorunlu olarak yine eski dostlarına dönmüştür. Çünkü Tekelci sermayenin tek başına yönetimine eğemen olma gücü kalmamıştı.. Ferit Melen, Naim Talu hükümetleri bu yeni dengelerin ifadesidir. Gelgelelim, bu hükümetler de kalıcı bir denge oluşturamadılar. Yönetim krizi asli bir denge olarak varlığını sürdürdü. Özellikle 1974 ' lerden sonra bu kriz daha önemli noktalara ulaştı.

1974 yılında petrol krizi ve Kıbrıs çıkartması, mevcut döviz rezervelerini sıfıra indirdi, tekelci sermayenin krizi onulmaz boyutlara ulaştı. Bu dönemin 1974-1978 yılları arasında oluşturulan MC hükümetleri, eğemen sınıfların tüm fraksiyonlarını bağrında topluyordu. Dolayısıyle krizi aşmada bir engeldi bunlar tekelci sermaye önünde.

MC hükümetlerine, tekelci sermayenin çözümsüzlük hükümetleri de diyebiliriz. Ortakları bir arada tutan anti komünizm propagandası ve saldırı politikasıydı. O nedenle düşünceler baskı altına alındı, terör hızlandı ve saldırılar yoğunlaştı.

Burada eklenmesi gereken önemli bir nokta da şudur . 12 Mart dönemi kısa sürmüştür. Başka unsurların yanı sıra bunun önemli bir nedeni gerekli kitle desteğine sahip olamayışları idi. Bu nedenle tekelci sermaye, resmi faşist örgütlenme ile birlikte kitle desteği kazanmak için sivil faşist örgütlenmeye de hız verdi. Devlet kurumlarını faşistleştirme ve faşist kurumları devlet kurumlarının tümü haline çevirme politikası izledi. Ve tüm politik gelişmeleri, açık faşist bir cunta ihtimalini tek çıkar yol olarak zorladı.

MC döneminin ortaya çıkardığı ilginç bir başka sonuç daha vardır. O da devlet kurumlarının ittifak fraksiyonlarınca ayrı ayrı paylaşılmış olması, devletin parçalanması ve işe yaramaz bir duruma getirilmiş olması idi. Tekelci sermayenin bu siyasi ve ekonomik krizden kurtulabilmesi için (döviz, eksik kapasite, enflasyon) MSP'nin iktidardan uzaklaştırılması kaçınılmazdı. Çünkü MSP zaten sınırlı olan olanakları, tekelleşmek isteyen yeni grupların hizmetine sunuyordu. Öyleyse tekelci sermaye bu krizden nasıl kurtulacaktı? Askeri bir darbe ortamı yoktu. O zaman tek alternatif erken seçim ve kontrollü bir Ecevit hükümeti idi. Ecevit, tekelci sermayenin istemleri doğrultusunda bir programı hayata geçirebilecek nitelikte bir kişiydi. Ayrıca en önemlisi de Ecevit'in arkasına taktığı toplumsal muhalefeti kanalize ve pasifize etmek yönünden bu önemliydi.

Toplumsal Muhalefet ve özelligi

1971-1973 askeri darbesi, son derece önemli bir toplumsal muhalefeti doğurmuştur. Bu muhalefet düzen değişikliği istiyordu, "Ne ezilen, ne ezen, hakça bir düzen" istiyordu. Büyük ölçüde örgütsüz olan böylesi bir muhalefetin başına iki şey gelebilirdi. Ya devrimci güçlerin önderliğinde örgütlenir, siyasi iktidara alternatif olur, ya da şu veya bu ilerici maskeler altında çeşitli burjuva fraksiyonlarınca örgütlenir, yeniden sisteme kanalize edilirdi. Ecevit hareketi, burjuvaziye bu devrimci muhalefetin düzen içinde eritilmesi olanağı verdi.

Bunu bir nehir yatağı ve sel örneği ile anlatmak mümkündür. Kabaran ve taşan bu suların yeni bir yatak (yeni düzen) bulacağını düşünelim. İşte tam bu sırada birilerinin çıkarak, "Ben yeni yatak, yeni yol bulacağım" diyerek suları yeniden eski yatağına aldatıcı kanal oyunlarıyla toplaması mümkündür. Ecevit'in yaptığı da budur. Yeni bir düzen isteyerek kabaran toplumsal muhalefeti, yeni düzen aldatmacası ile oyaladı, eritti, tekrar eski yatağına kanalize ederek görevini yerine getirdi.





Doğal olarak bu Ecevit'in de harcanması demekti. Çünkü yığınlara, ezenin, ezilenin olmayacağı hakça bir düzen getireceğini vadeden Ecevit, enflasyon, yoksulluk getirdi, peşinden de baskı yasalarını ve sıkıyönetimin süngüsünü!..

Burada üstünde durulması gereken önemli bir nokta da TKP'nin, TİP'in ve PDA' nın, toplumsal muhalefeti eritmede Ecevit'e yardımcı olmalarıdır. İzledikleri politika Ecevit politikasıyla uyum içindeydi. Tekelci sermaye kitlelerin gözünde Ecevit'i harcarken, Ecevit de sol'u, devrimci güçleri harcama politikası güdüyordu. Ecevit bu görevini yaparken, "akıllı sol" dediği (TKP, TİP, PDA) gurupcukları da yedeğine alarak, " "Ayakları havada sol'a" (devrimci güçlere) karşı baskı ve yıldırma politikası güdüyordu. Ecevit'in kendilerine tanıyacağı bazı kolaylıklarla düzen içerisinde daha iyi konumlar elde edeceklerini sanan bu pasifist ve oportunist gurupcuklar (TKP, TIP, PDA vs.), böylece burjuvazinin soldan destekcisi olma görevini üstlenmiş oluyorlardı.

Sonuç olarak Ecevit döneminde bir yandan bu toplumsal muhalefet bastırılmaya çalışılırken, öte yandan da tekelci sermaye kendi programı doğrultusunda önemli adımlar attı. Sıkıyönetimin ilânı, baskı yasaları, ekonomik saldırı ile 12 Eylülde noktalanan süreç başlatıldı. Ecevit'in MC döneminde dağılan gücünden çok şey kaybeden devleti restore etmesinden sonra göreve son verildi. Artık onun ne kitle desteği kalmıştı, ne de kendi partisi için güvenilir bir yanı!

Bu sosyal demokrasilerin kaçınılmaz tarihsel bir kaderidir. Hızlı kapitalistleşme, egemen sınıflar arası çatışmayı derinleştirdikçe ve devlet bu durum karşısında işlemez hale geldikçe, bozulan düzeni ve devleti onarmak üzere sosyal demokrasi işbaşına gelir, devleti onarır! Ecevit, 12 Eylül öncesi anımsanacağı gibi Demirel'e yine "onarım hükümeti" kurmayı önerip duruyordu. Ama artık geç kalmıştı. Ne tekelci burjuvazinin Ecevit'e ihtiyacı vardı, ne de Ecevit'in bu görevi yerine getirebilecek gücü. Ecevit tarihsel misyonunu tamamlayarak tarihin çöplüğüne atılmıştı. Peşinden gelen yığınlar aleyhine dizi dizi kararlar alarak onarım görevini tamamlayan ve kendinden istenenleri yerine getirenlerin görevlerine son verilir. Ancak onlar boş durmazlar. Yeniden düzeni değiştirmek adına nutuklar atarak toplumsal hoşnutsuzluğu örgütlemeye çalışırlar. Ve bu böylece sürer gider.

Ecevit'in antifaşist mücadele anlayış sorunu, son derece önemli mevziler elde eden ve güçlenen faşist hareketin açık bir darbeyi getirmeye yönelik politikası, Demirel döneminde iyice hız kazandı. Biz bu dönemdeki siyasi politikaya değinmeden önce iktisadi duruma bir gözatmamızda yarar görüyoruz.

Turgut Özal gerçegi

Demirel döneminde emperyalist çevrelerin de zorlaması ile uygulama alanına konulan bir dizi iktisadi önlemler vardı. Tekelci sermayenin büyüme sürecindeki problemlerini çözmek amacıyle konulan bu önlemleri, üretimi ve ihracatı artırmak, iç talebi kısmak ve gerekli olan finansmanı sağlamak diye sıralayabiliriz.

Bu doğrultudaki ilk adım, banka faizlerinin kısılmasıyle atıldı. Böylece tasarrufları *kendilerinde toplayan bankalar* önemli bir finansman kaynağı buldular. Öte yandan bu faizlerle iş göremeyen orta işletmeler, iflasa doğru giderken, tefecilerin elindeki paralar da tekelcilere akmaya başladı.

Bilindiği gibi iç talebi kısmak, fakir fukaranın ekmeğine saldırmak demektir. Yani işçi ücretlerini, taban fiyatlarını dondurmak, kıdem tazminatlarını yok etmek demektir. Üretimi artırmak da tam kapasite ile çalışmak, grevleri yasaklamak, işçilerin her türlü demokratik direnme hakkını yok etmek demektir.

Kabaca özetlenen bu ekonomik önlemler hep IMF'nin buyruğu ile alınmaktadır. Değilse IMF'den döviz almanın başka yolu yoktur. Demirel bu ekonomik önlemleri, liberal ekonomiye dönüş adı altında cesaretle uygulamaya başladı. Doğacak rekabetten devlet desteği olmayan tekel dışı işletmeler yok olacak, hatta devlet işletmeleri bile tekellerin eline geçecekti (şimdilerde sigara yapımına sıvanan özel girişimcilerde örneği görüldüğü gibi).

Gelgelelim, bu önlemlerin önünde çok önemli bir engel duruyordu, **İŞÇİ SINIFI!** Kasım ayında 500 bini aşkın işçi greve hazırlanıyordu. Yüzde 50 ücret artışı işverenlerce peşinen kabul edilmişti. Ama işçi sınıfı bunu, fiyat artışlarından doğacak açığı doldurmayacağı gerekçesiyle kabul etmiyordu. Bu nedenle işçi sendikaları ülke çapında büyük bir direnişe hazırlanıyordu.

Öte yandan MSP'nin muhalefeti giderek artmaya başlamıştı. Çünkü IMF buyruğu gereğince alınan bu önlemler, en çok MSP'nin temsil ettiği kesime dokunuyordu. Bu nedenle MSP, parlamentoda direniyordu ve parlamento kilitlenmişti. Daha da önemlisi mevcut sistem içinde işçi sınıfını durduracak herhangi bir yasal güç yoktu. Sivil ve resmi faşist saldırılar da yetersiz kalıyordu. Dolayısiyle ortada bir çözümsüzlük vardı ve problemleri var olan sistemle aşmak olanaksız gözüküyordu. Çözümsüzlük kendisini en somut biçimde Cumhurbaşkanı seçimindeki tıkanıklıkta gösterdi.

İktisadi yapının bir ürünü olan bu siyasi çözümsüzlük durumunu ve partilerin oynadıkları oyunları, onların rollerini biraz daha yakından görelim.

Siyasi çözümsüzlük

Tekelci sermaye, devleti nasıl yöneteceğine, halk yığınlarını hangi biçimde soyacağına henüz karar vermemişti. Gerek egemen sınıflar arası çıkar çatışması, gerekse halk muhalefeti ve direniş *eylemleri bu kararsızlığın nedenleri idi.* Kimin Cumhurbaşkanı olacağı sorusu, aynı zamanda Türkiyenin nasıl yönetileceğinin de cevabı olacaktı. Bu konudaki alternatiflere bir göz atalım: Demirel (AP): Önce tekelci sermaye politikasının Demirel tarafından kabuledildiğini hatırlayalım ve Demirel'in izlediği politikada tekellerin onayı olduğunu ekleyelim. Demirel döneminde ordunun giderek artan boyutlarda iç savaşa sokulması, direniş mücadelelerini bastırmada asıl gücü oluşturması, ordu-sivil faşist güçler-idare işbirliğinin artan oranlarda gerçekleştirilmesi sağlanmış oldu. Sıkıyönetim yetkilerinin artırılması, terör ve şiddet politikasının tüm boyutlariyle işletilmesi ve Çorum, Fatsa olaylarının tezgâhlanması, bu işbirliğinin ve ortaya konulan oyunun iki şaheser örnekleridir.





Demirel, bu politikanın yanı sıra, mevcut sistemin bunalımı aşmada yeterli olduğunu, ancak belli düzenlemelerin yapılması gerektiğini isbata çalışıyordu. Bu düzenlemeler içerisinde Anayasa değişikliği, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, olağanüstü hal yasası gibi birtakım baskı yasalarının çıkarılması koşulu önde geliyordu. Bu nedenle parlamentoda çoğunluğa sahip olmadığı halde Anayasa değişikliği tartışmalarını başlattı. Cumhurbaşkanı seçimini tıkayarak mevcut yasaların yetersizliğini kanıtlayama çalıştı. Amacı, kendisinin hükümet ettiği, baskı ve terörün sıkıyönetim desteği ile doruğa ulaştığı, yürütme yetkilerinin büyük ölçüde artırıldığı bir yönetim biçimini çözüm olarak sunmaktı. Böylece sistemi kısmen işlemez hale, tıkanıklığa sokarak istediği değişikliklerin şart olduğunu isbata çalıştı. Bu konuda Ecevit'ten de destek gördü.

Ecevit (CHP Merkez politikası): Ecevit'in tekelci sermayeye sunduğu alternatifin, özünde Demirelinkinden farkı yok. Yalnız şiddetin hangi boyutlarda kullanılmasında anlaşamıyorlardı. Ecevit, sıkıyönetime, baskı yasalarına karşı değildi. Ancak bu önlemlerin belli yasal sınırlarda yapılmasını (yani işlerin kitabını uydurulmasını) savunuyordu. Kendi ifadesiyle, "özgürlükçü demokrasi" ile.

Demirel, Ecevit'in bu politikasını çok iyi bildiğinden, sürekli bir açık faşizm tehdidi ile Ecevit'i köşeye sıkıştırarak yeni baskı yasaları konusunda desteğini alıyordu. Çünkü sorun, bu sistemin hala geçerli olduğunu isbat edebilmekti. Böylece Ecevit, bir dizi baskı yasasını meclisten geçirtti.

Ecevit ve CHP'nin, AP hükümetine muhalefet yapamamasının nedeni işte bu çıkmazdı. Çünkü faşist saldırılara ve açık faşist darbeye karşı mücadelenin iki yolu vardır. Ya bu saldırılara hedef olan halkı, onun savunma ihtiyaçlarını örgütleyeceksin, halkın yanında, antifaşistlerin birliği temelinde yeni bir sistem için mücadele edeceksin, ya da egemen sınıflar arası çatışmalardan medet umacaksın ve çeşitli atraksiyonlarla uzlaşmalara, teslimiyet politikalarına başvurarak faşizmi yeneceksin (!) Birinci yol Ecevit ve CHP Merkez Yönetimi için ölümden farksızdır. Çünkü bu tercihi yapanın ne hükümet olma, ne de kendisini tekelci sermayeye alternatif olarak sunma şansı vardır. Bunun için de AP'ye sürekli koalisyon çağrıları yapmak gerekiyordu, baskı yasalarına evet demek kalıyordu! Ve Ecevit, tüm bunların nasıl "antifaşist" mücadele demek olduğunu anlatmanın cambazlıklarını gösteriyordu.

Ecevit'in açık faşizmi engellemek için AP ile koalisyondan başka yol görmemesi, Demirel'in şiddet politikasını, baskı yasaları önerilerini onaylaması ve muhalefet yapmaması sonucu doğruluyordu. Bu CHP'nin bir yeni kriz döneminde pilini tüketmesi, fonksiyonunu yitirmesi anlamına geliyordu.

Erbakan (MSP) ise, bu dönemin en renkli politikacısıdır. Tekelleşmek isteyen, kendisini tekelci sermayeye rakip gören, onun yerini almak isteyen kesimlerin temsilcisi olarak Hoca sürekli dansetmek politikası gütmüştür. Zaman zaman çok sert (!) muhalefet yapmasına rağmen, Demirel'den desteğini çekmemesi nedeni özellikle kendi sınıfsal çıkarı için en fazla tavizi koparabilmek ve böylesi bir alternatifi aramaktır diye özetlenebilir. Özal vari önlemlerin temsilcisi olduğu sınıflara zararı dokunduğu muhalefeti de artmaya başlıyordu Hoca'nın!

Böylece siyasal yapıda, özellikle parlamentoda gerekli siyasal düzenlemeleri yapabilmek girişimlerinde belli engeller doğdu. Ekonomik tedbirler için zorunlu olan siyasal düzenlemeler mümkün olmuyordu. Sistem içi çözümlerden birisi olan erken seçim de gerçekleştirilemedi. Böylece Demirel de dahil egemen sınıfların partileri krizden çıkma çabalarında yetersiz kaldılar. Ve egemen sınıflar problemlerini sistem içinde çözemediler. Geriye artık tek alternatif kalmıştı ASKERİ DARBE! Tekelci sermaye, ittifaka çalıştığı öteki egemen sınıf kesimlerini yönetimden uzaklaştırmak, gerekse işçi sınıfının örgütlü halk muhalefetini boğabilmek için bu son çareye başvurdu.

•

Burada belirtilmesi gereken bir nokta da, krizden çıkmak için başvurulan ve yetersiz kalan her uygulamanın zaten bu alternatifi canlı tuttuğu idi. Ve tekelci sermaye tüm başarısızlıkları, açık bir darbenin canlı tutulması doğrultusunda zorluyordu.

Evet, kurtarıcılar geldiler. Tüm siyasi üst yapıyı başarısızlıkların nedeni olarak göstererek yeniden örgütlemek üzere dağıttılar. Demirel'in sözünü ettiği ancak muhalefet nedeni ile yapamadığı şeyleri, tüm muhalefeti ezerek kaldığı yerden yapmaya devam etmeye başladılar. Yani Turgut Özal'ın iktisadi önlemleri için siyasal yapının da Özal vari düzenlenmesi, işçi haklarının yok edilmesi gerekiyordu. Özal Başbakan yardımcısı oldu!

Cunta ve Kemalizm

Turgut Özal'ın önerdiği ve buna uygun siyasal düzenlemeleri yapmak üzere işbaşına gelen cunta, özellikle iki şeyi çok iyi kullanıyor, Kemalizm (Atatürkçülük) ve laiklik. Bu demagoji ve teranenin altında yatanları açığa çıkarmak için önce Kemalizmin ne olduğunu, ne olmadığını bilmemiz gerekir.

Kemalizm, anti-emperyalizmdi. Mustafa Kemal anti-emperyalist bir savaş vermiştir. Bu madalyonun bir yüzüdür. Bir de madalyonun öteki yüzü vardır. O da Kemalizmin bir burjuva devleti kurmayı amaç edinmesidir. "Çağdaş medeniyet seviyesine ulaşmak" şiarı altında Türkiyeyi Batı Kapitalizmine, yani Batının kapitalist ülkelerine benzetmenin hedef seçilmesidir. Bu nedenle Kurtuluş Savaşı sonrasında burjuva yetiştirme politikası ısrarla zorlandı ve uygulandı. Siyasi yapıda da Türkiyeyi Batı'ya benzetecek bir dizi önlemler alındı. Burjuva reformları yapıldı. Fakat ekonomik yapıda burjuvazi ayakta kalabilmek için kendisinden önceki sınıflarla uzlaşmak zorunda kaldı. Dolayısiyle geleneksel yapılar burjuvazinin önünde bir engel olarak varlıklarını ve egemenliklerini sürdürdüler. Bu güçler, kaçınılmaz olarak siyasi yapıda getirilen yeni kurumlara karşı mücadeleye giriştiler. Bu mücadele genellikle dinsel kisve altında sürdürüldü. Böylece yapay bir ilericilik-gericilik kavgası ortaya çıktı. Atatürk, bu dinsel kılıkta ortaya çıkan siyasi rakiplerinin üstüne şiddet politikası ile gitti ve bu kesimlere hiç bir örgütlenme hakkı tanımadı. İşçi sınıfına, halk güçlerine de burjuva anlamda bir hak verilmedi. Ortaya çıkan tablo, kurumları ile demokrasiye benzeyen ama pratikte bu kurumlarla yönetilmeyen, şiddet unsurlariyle yönetilen, demokrasisi askıya alınmış bir yapı çıktı ortaya. 1950'lerde ve 1960'larda egemen sınıflar arasındaki çatışmaların ürünü olarak belli genişlemelere uğrayan devlet örgütlenmesi eldeki yapı gereği iki önemli öğeyi tekelci sermayenin önüne çıkardı.

Bu öğelerden birincisi ve en önemlisi, var olan burjuva-demokratik hakların bir sonucu işçi sınıfı ve halk muhalefeti kendisini hissettirmeye başladı. Eldeki hakları geç de olsa kullanmaya başlayan işçi sınıfı, burjuvaziden önemli tavizler koparıyordu. Bu ise Batı burjuvazisi gibi pazarlık yapmak gücüne sahip olmayan, zayıflığı nedeni ile verecek tavizi bulunmayan Türkiye burjuvazisini oldukça sarsıyordu. Terör ve şiddet öğeleri ile bu muhalefete saldırıyordu (12. Eylül sonrası ilk saldırının grevlere ve kıdem tazminatlarına, ücret artışlarına yönelmesi bunun açık bir örneğidir).

İkincisi, iktisadi yapıda var olan ve süreç içinde dağılma gösteren tekel dışı sınıf ve tabakalar, siyasi yapıda temsil edilmeye ve yönetimde etkinlik kurmaya çalışıyorlardı. Bu yüzden var olan yapı tekelci sermaye için taşınamaz bir hale gelmişti. Bu yapı "bizim için lüks" tü. Kurulan TC. Devleti, tekelci sermayenin amaçlarını gerçekleştirmeye yetmeyince, o zaman Atatürk'ü yeniden yardıma çağırmak ve bu devleti yeniden kurmak, örgütlemek gerekiyordu. Ve yeni örgütlenecek devlet, tekelci sermayenin ittifak aramadan yönetebileceği, egemen sınıfların öteki fraksiyonlarına, işçi sınıfına politik yapıda hiçbir şekilde temsil edilme şansının tanınmayacağı bir örgütlenme olmalıydı. Atatürk bundan dolayı yardıma çağrıldı yeniden ve bol bol kemalizm ve laiklik nutukları atılmaya başlandı.

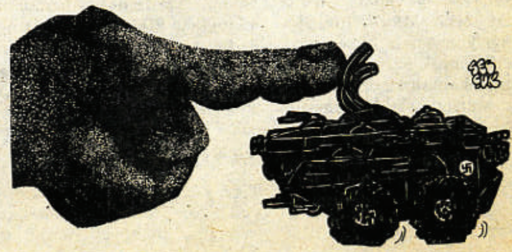
Şimdi yeni Anayasa, yeni parti ve aynı seçim sistemi ile burjuvazi tüm yandaşlarından kurtulabileceği bir devlet örgütlüyor. Grev ve sendika yasalarında yapacağı değişikliklerle işçi örgütlenmesini boğmayı, yeni baskı yasalarıyla halk muhalefetini ezmeyi amaçlıyor. Yani sömürge tipi faşizmi tüm kurumlarıyla egemen kılmayı amaçlıyor.

Bu bakımdan 12 Mart'ta yarım kalan şeyi tamamlıyor demek doğrudur. Ve bu sefer ki saldırıları, daha köklü çözümlere yönelik toptan bir karşı devrim atılımıdır.

Bu programın amaçladığı "istikrarlı siyasi yapı"nın kurulması ve gerçekleştirilmesi mümkün müdür? Bu sorunun cevabı açıktır, yani yukarıdan beri saydığımız temel problemler nedeniyle çözüme ulaşamayacağı açıktır. Çünkü hiçbir egemen sınıf ve fraksiyonu zayıf iktisadi ve buna denk düşen siyasi yapı nedeniyle tek başına yönetebilme gücüne ve yeteneğine sahip değildir. Demirel hareketi, 12 Eylül öncesi bu gerçeği doğrulayan bir ayrı örnek olarak görülmüştür.

Şimdi Cunta son derece bilinçli bir plan doğrultusunda sol güçleri yoketme politikası izliyor. Bu programın uygulanma şansı, sol güçlerin ezilmesi ve yok edilmesi ile de doğru orantılıdır. Sol güçler, bu imha politikasına karşı tutarlı bir direniş mücadelesi örgütleyebilirlerse egemenlerin krizi daha da onarılmaz boyutlara ulaşacak ve bizlere önemli mevziler kazandıracaktır.

—DEVAM EDECEK—



darmstadt

14,16 -II-1980 de Mauloft Taunusda bir açık oturum düzenleyen İFA adlı örgüt, 1976 yılında 17 değişik yabancı dernek ve federasyon tarafından kurulmuştur. Her yıl 4 kez toplanan İFA Almanyada yaşayan değişik uluslu yabancıların sorunlarının tartışıldığı bir kuruluştur. Son açık oturumda oldukça önemli konulara yer verdi...

. İFA'nın Proğramında tüm dünyadaki insan hakları ve Almanyadaki yabancı işçilerin sorunları var.

Almanya çalışma bakanlığının bir temsilcisi ve DGB sekreterinin'de bulunduğu toplantıda;

1. Yabancı işçilerin işsizlik ve hastalık sorunları
2. Çocuklarının eşit şartlarda eğitim *yapmaları*
3. *Almanya'daki gerici ve faşist* yabancı ve alman kuruluşlarının faaliyetlerinin durdurulması.
4. Yabancı işçilerin eşit çocuk parası alması.
5. Federal Almanya radyo ve televizyonlarında yabancılara ayrılan sürenin daha uzun daha yararlı olması. Haber kaynaklarından alınan haberlerin sansür edilmeden yayımlanması.
6. Son günlerde getirilmek istenen yabancı düşmanlığını pasivize etmek.
7. Federal Almanya'da yaşayan yabancıların kültürel faaliyetlerinin daha sık ve etkin bir biçimde yürütülmesi
8. Federal Almanya'da yaşayan yabancılara daha yerel seçimlere katılma hakkı verilme konuları tartışıldı...

Toplantıya katılan protestan kliseler birliği temsilcisi bay Dr. Jürgen Micksch'ten kliseler birliğinin yabancıları problemlerine daha aktif bir biçimde yardımcı olmaları istendi...

Toplantıda ayrıca, Türkiyedeki cunta kınandı. Ve giderek daralan demokratik hakların yeniden sağlanması vurgulandı. Yanısıra Portekiz, Kürt halkına ve tüm *azınlıklara kendi dillerinde radyo ve TV yayınları yapılması istendi.*

Toplantıya katılan DGB temsilcisi ve Çalışma bakanlığı temsilcisinden Almanyadaki yabancı İşçi derneklerinin desteklenmesi istendi.

Saygılarımızla- Darmstadt Kültür Merkezi



fransa

STRASBOURG'DA DEVRİMCİ MÜCADELE

12 Eylülde Türkiye'de FAŞİST DARBE'nin yapıldığını erken saatlerde öğrendik. İlk iş olarak diğer bölgelerdeki arkadaşları haberdar ettik ve bulunduğumuz şehirdeki arkadaşlarla aynı akşam toplantı yaparak Devrimci Yol'un son sayısın (S. 37) daki baş yazıyla birlikte olayın değerlendirmesini yaptık.

Bu: gerçek yüzünü gizlemeye bile gerek görmeyen (tüm yetkilerin tek elde toplanması, parlamento ve mevcut Anayasanın feshi vs.) FAŞİST bir ASKERİ DARBE'dir. Ve bu CUNTA karşısında DEVRİMCİLER DİRENECEK, direnişler örgütleyeceklerdir.

Türkiyeli devrimciler olarak biz, bulunduğumuz bölgede "demokrasiyi kurtarma operasyonu"nın gerçek yüzünü en geniş şekilde kitlelere (Türkiyeli, Fransız) açıklamalı ve konuda doğabilcek tereddütleri gidermeliyiz. Türkiye'de CUNTA'ya karşı devrimcilerin direneceğini bu direniş hareketine MADDİ – MANEVİ her türlü olanakların yaratılması gerektiği tesbiti ile işe başladık.

Öz olarak bu tesbitler doğrultusunda Türkiyeli Fransız ve diğer yabancı ilerici - devrimci siyaset ve kuruluşlarla ilişkiye geçerek ortak tavır alma, birlikte iş yapmak için harekete geçtik.

Bölgemizde Türkiyeli siyasi varlık olarak bizim dışımızda Partizan ve T.K.P var. Bunlarla birlikte çalışmak mümkün olmadığından (kaldıki onlar cuntaya rağmen hafta sonu tatillerini Paris'te F.K.P. yayın organı Humanıte bayramına eğlenmeye gittiler). İlk gün Partizan'a tesbitlerimiz doğrultusunda ortak tavır alma ve iş yapma önerisi götürdük. Onlar Türkiye'de DİRENİŞİN olup olmıyacağı konusunda birşey söyleyemeyeceklerini ancak bunun FAŞİST DARBE olduğu konusunda hem fikir olduklarını bu anlamda bizimle prensip olarak (!) ortak iş örgütliyebileceklerini söylediler. Ve ilk gece Partizanlarla Fransızca - Türkçe bildiriler hazırlayarak ikinci günü şehir merkezinde "KAHROLSUN FAŞİST CUNTA" yazılı fransızca bir pankartı astık, resimli duvar gazeteleri koyduk ve etrafdaki yol kavşaklarında üç bin cıvarında bildiri dağıttık. Sonra Türkiyelilerin yoğun olduğu bölgelerde Türkçe bildiri dağıttık. Akşam 7'de KEHL (Almanya'da bize sınır bir kasaba)e gidip Türk *sinemasından çıkanlara bildiri* dağıttık.

Partizana Cumartesi, 20 Eylül için tüm Fransız ve Türkiyelilerin katılımını sağlayacak protesto yürüyüşü örgütlemeyi önerdik. Prensip olarak (!) kabul ettiler.

Sonra, öğrenci yemekhanesi önünde "KAHROLSUN FAŞİST CUNTA" ve "ORTADOĞUNUN ŞİLİSİNE HAYIR" yazılı Fransızca pankartlarla duvar gazeteleriyle bildiri dağıtımını sürdürdük.

Yürüyüş konusunu Partizan'la tekrar konuştuğumuzda bu sefer "Partizan örgütü (!)" olarak 20 Eylülde Strasbourg'da Fransa çapında merkezi bir yürüyüş düzenleyeceklerini, "anti-faşist, halk safında siyaset" olarak bizimde "ajitasyon ve propaganda'da serbestlik, eylemde birlik" ilkesine uyarak yürüyüşe katılabileceyimizi söylediler. Biz bunun yanlış ve sekter olduğunu, bu aşamada en geniş şekilde kitleleri harekete geçirmek gerektiğini bu anlamda tüm (Fransız-Türkiyeli) ilerici - devrimci kuruluş ve siyasetleri kapsayacak şekilde ortaklaşa bir yürüyüş örgütlemeden yana olduğumuzu söyledik. Bu konuda yürüyüş komitesinin (Fransızları'da kapsayacak) organize edilmesini önerdik. Bunun yeni bir durum olduğunu, gerekli arkadaşlarına ileteceklerini bir gün sonra haber getireceklerini söylediler.

Biz de bu süre içinde Fransız ve yabancı kuruluşlarla ilişkiye geçip, Türkiye'deki gelişmeleri ve bizim tavrımızı anlattık. Bu yürüyüşün ön çalışması oldu.

Sonra, Partizanlılar kararlarının kesin olduğunu 900 km'den adam getireceklerini ve yürüyüşü Partizan adına merkezi (!) yapacakları için örgütleyici olacaklarını söylediler. Eğer bizde kendileri gibi bu işe merkezi karar alarak "merkezi" şekilde katılırsak beraberce örgütleyebileceğinimizi söylediler.

Biz; gücümüzün olduğu her yerde son gelişmeler karşısında sessiz kalamıyacağımızı, bunu bir tek Türkiye'lilerle sınırlamanın da yanlış olduğunu bu konuda merkezi karar alma ve katılma gibi bir sorunumuz olmadığını belirttik. Böylece bu ana kadar ortaklaşa yaptığımız çalışmalar Partizan'ın "merkezi" işe başlamasıyla noktalandı.

Biz 17 Eylül günü tüm yabancı ve Fransız kuruluşlarını toplantıya çağırdık. *Türkiye'deki son gelişmeleri* siyasi bakış açımızı ve yapmak istediklerimizi anlattık. Bu toplantıya Partizanıda çağırmıştık. Zira biz onların sekter, gurupçu tavırlarına rağmen Türkiyede olup bitenlerin ve bunlar karşısındaki sorumluluklarınımızın olduğunun bilincindeydik. En geniş anti-faşist kitlenin *harekete geçirilmesi doğrultusundaki* çabamızı ve Partizan'ın sekter tavrını anlattık.

Gerek bu ana kadarki Türkiyeliler içindeki çalışmalarda gerekse bu toplantıda onların olumsuz tavırları kendilerini yeterince "tecrit" etti. Yabancı kuruluşlarla yaptığımız toplantıya 15 kuruluş katıldı. *Partizanlıların doğmatik kafa* yapıları (bu işi bir örgüt (!) olarak yapacaklarını ve bizlerin merkezi biçimde örgütsel olarak katılmadığımız için örgütleme işini ortaklaşa yapamayacağımız vs.), onları yalnız bıraktı. Katılan kuruluşlar içinde taraftar bulamayınca önerilerimizi kabul etmek zorunda kaldılar. Toplantıya katılanlarla ortaklaşa yürüyüşe çağrı bildirisi ve basın açıklaması hazırlandı. İkinci gün bunlar basılmak üzereyken Partizanlılar CFDT' sendikası imzasını çektiği için kendilerininde imzalalarını çekdiklerini söylediler. Biz böyle birşey olmadığını tersine o gün toplantıya katılamayan başka organizasyonlarında imzaladığını söyledik. Bu seferde zaten bu işi ortaklaşa yapmayı kabul etmekle ve imza atmakla yanlışlık yaptıklarını söylediler. İşin garibi "faşist" dedikleri bir sendikanın imzasını çektiği yalan haberini gerekçe göstermeleri, o tutmayınca günah çıkarmaları (!) ve bunu kitlelerine dahi anlatamamalarıydı.

Ancak biz bu bildiriye imza atanlarla beraber yürüyüşü organize edip, bildiri dağıtımını yaptık. Yürüyüş günü, 20 Eylül Cuma günü şehir merkezindeki alanda saat 14'de toplandık. Partizanlılar ayrı bir kortej oluşturarak Almanya, İsviçre ve Fransa'nın çeşitli kentlerinden katabildikleri kadarıyla hemen yürüyüşe geçtiler. Zira çok acele ön sırayı almak lazım.(!) Biz, beklemelerini;daha geleceklerin *olacağını söyledik.* Ancak dinlemediler. Onlar yürüyünce bu sefer polisler bizi de yürümeye zorladılar. (Ya iki grup beraberce, alanda kalmalı yada yürümeliydiye) Biz onlarla aramızda 150-200 m. mesafe koyarak yürüdük. Yürüyüş boyunca "Kahrolsun Faşist Cunta; Faşizm *yenilecek Halk kazanacak*; Yaşasın Türkiye halklarının direnişi, Faşizme Karşı *Tek Yol Devrim, Yaşasın enternasyonal* Dayanışma" sloganları Fransızca-Türkçe atıldı, pankart ve duvar gazeteleri taşındı Yol boyunca faşist cuntayı yeren, direnişi destekleyen pul afişler yapıldı, bildiriler dağıtıldı. İki dilden konuşmalar yapıldı. Yürüyüş devrim andıyla noktalandı. Partizanlılar " çok merkezi" yürüyüşlerine *200-250 kişi* katabilmişlerdi.

Yürüyüş sonunda, 1000'e yakın Fransız'ın (özellikle SP'den) mitinge katılmak üzere bizden sonra alana geldiklerini öğrendik. Bizimle Fas'lı, İran'lı ve bazı Fransız örgütlerinden devrimciler yürürken diğer kortejde hiçbir yabancının olmayışıda ilginçti.

Yürüyüşten sonra topluca önceden *hazırlanan salona gidip topluca değerlendirme* yaptık. Partizanlıların bu tavırları Türkiyeliler içinde olumsuz yankı yaparken, bizde miting öncesi Türkiyelilere yönelik yeterli çalışma yapamadığımızı gözlemledik. Daha sonra Partizanlıların çok sayfalı yürüyüş "değerlendirme" bildirilerinde yavuz hırsız misali; bizim "komite adına merkezi yürüyüş yapacağımız" gerekçesiyle eylem birliği önerilerini reddettiğimizi yazdılar. Ancak buna kendi arkadaşları da karşı çıkarak gülüyorlar.

Faşist Cuntayı teşhir ve Türkiye'deki Direniş hareketini destekleme kampanyamız sonraki çalışmalarla devam ediyor. Bugüne değin 10 bin civarında bildiri dağıttık. Şehir çapında fransızlara yönelik 300 tane Devrimci Yol afişi yaptık. Üniversite bölgesinde yazılama yapıldı.

Fransızlar ve diğer ülkeler devrimcileriyle birlikte "Türkiye'deki Halkların direnişini destekleme komitesi" oluşturduk. Bugünlerde komite, afiş ve bildiri çalışmaları, diğer kuruluşlarla ilişkileri geliştirme, basın dosyası hazırlama ve bunların sonucu Türkiye'deki son gelişmelelerle ilgili informasyon gecesi yapma çalışmalarını ilerlettik.

Bu ara, işe giderken trafik kazasında hayatını yitiren devrimci bir işçi arkadaşın ailesine yardım amacıyla kampanyaya başladık. Son olarakta vizeyle ilgili bildiri dağıtımı yaptık.

Strasbourg'dan devrimci selamlar

STRASBOURG'DAN DEVRİMCİ YOL TARAFTARLARI

DEVRİMCİ İŞÇİ
V.i.S.d.P: HTİİB Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: HTİİB, KAJEN 22, 2000 HAMBURG 11

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

braunschweig

Braunschweig'ta demokrat güçlere karşı düzenledikleri her saldırı da karşılarında devrimcileri bulan ve uzun bir süredenberi seslerini çıkaramayan faşistler, şu günler Braunschweig'ta Türkiyeli gençlerin devam ettiği "Teutloffschule" isimli okulda terör estirmeye başladılar. Okul dışından ve çevreden getirdikleri ülkücü yandaşları ile; demokrat, ilerici gençleri korkutup, yıldırıp, kendi faşist ideolojilerini onlara zorbalıkla kavratmaya çalışıyorlar.

Bilhassa son günlerde ilerici gençlere düzenledikleri bıçaklı tehdit ve saldırı ile de amaçlarına ulaşamayan faşistler, bu kez aynı okulun öğrencisi Anti-Faşist gençleri tek tek mahallelerinde sıkıştırıp, tehdit edecek kadar azgınlaşmışlardır. Bu saldırı karşısında Teutloffschule'deki gençlerin bu hayati sorunları ile ilgilenmek onları bozitlerin saldırılarına karşı korumak biz devrimciler için görev oldu.

Hemen bir toplantı düzenleyerek, bir avuç faşist dışındaki tüm demokrat ilerici öğrencileri bir araya getirerek, faşistlere karşı mücadelenin gelip geçici bir olay olmadığı, bu azgın halk düşmanlarına karşı etkili birşeyler yapabilmek için herkesin birleşmesi, omuz omuza vermesi gerektiği anlatıldı.

Teutloffschule'de okuyan demokrat gençlerin okuldaki gelişmeleri, okul sorunlarını sistemli olarak tartışabilmek ve Anti-Faşist bilinçlerini yükseltebilmek için haftada en az bir kere dernek lokalimizde toplanma önerileri olumlu karşılandı. Ayrıca alman ve türkiyeli antifaşistlerin biraraya gelerek oluşturdukları ANTİ-FAŞİST KOMİTE Teutloffschule'li gençleri ve alman öğretmenlerini bir toplantıya çağırarak, onlara bozitler hakkında geniş bilgi vererek, onları gelecekte gelişebilecek olaylar hakkında uyardı.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da faşistlerin her türlü saldırıları geri tepecek, faşistler diğer mevzilerinden kovuldukları gibi, Teutloffschule'den de kovulacaklardır.

●●●

4.10.1980 C.Tesi günü Braunschweig'da Anti-Faşist Komite ile birlikte bir gece düzenledik.

Gecemiz Alman ve Türkiyeli Anti-Faşist ve demokratların birliğini geliştirmek ve Braunschweig'da kurulan Anti-Faşist Komite' nin ilk eylemi olması açısından önem taşıyordu. 300 ün üzerinde kitlenin izlediği gecemiz de, tüm Anti-Faşistlerin Braunschweig'taki Bozkurtlara karşı birlikte mücadele etmesi bir kez daha vurgulanırken, ülkemizdeki askeri darbenin faşist niteliği tüm ayrıntıları ile kitlelere kavratılmaya çalışıldı. Alternatif Türkiye Yardımı ile emperyalist yardımlara karşı, direnen ve savaşan halkımıza elimizdeki tüm olanaklarımızla yardım etmemiz gerektiği anlatıldı.

Daha sonra oynanan halk oyunları coşku ile seyredildi.

Son olarak gösterilen türkçe sözlü, almanca yazılı Yılmaz Güney'in ENDİŞE filmi ile gecemizin programı sona erdi.

Genel olarak olumlu geçen gecemiz, bundan sonra alman Anti-Faşistleri ile birlikte yapılacak ortak eylemlere ışık tutacaktır.

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!!!

Braunschweig Türkiyeli İşçiler Derneği

hannover

10.10.1980 cuma günü Yabancılar Komitesi Çalışma Gurubu' nun davetlisi olarak Hannover'e gelen Jürgen Roth ve Kamil Taylan'ın katıldığı Antifaşist Gece derneğimiz tarafından olumlu karşılanarak aktif desteklendi.

Gece boyunca ülkemizde tezgahlanan darbenin faşist karakteri, Türkiye'deki işkenceler ve bozkurtların Almanya'daki faaliyetleri Hannover'li antifaşistlere tanıtılmaya çalışıldı.

500 ün üzerinde katılımın olduğu Hannoverdeki gece Türkiyeli ve Almanyalı antifaşistlerin birlikte gerçekleştirdikleri ilk eylem olması açısından önem taşıyordu. Gece esnasında yapılan basın toplantısı ile J.Roth ve K. Taylan Hannoverin lokal gazetelerine bozkurtlarla ilgili açıklamalar yaptılar.

Türkiye'deki işkenceler ile ilgili olarak sergilediğimiz resimler tüm alman antifaşistlerinin dikkatlerini ülkemiz üzerinde topladı.

Programda yer alan DİA-Film, Osnabrücklü bir arkadaşımızın çalıp söylediği devrim marşları ve oynanan folklor gecenin anlamını daha da pekiştirdi.

Derneğimizin önerisi üzerine bir "Türkiye Komitesi" kurulması geceye katılanlar tarafından desteklendi.

Hannover'deki bu gece yöremizde Anti-Faşist bir komitenin hayata geçirilmesi için olumlu bir adım sayılabilir.

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!!!

Hannover Devrimci İşçiler Derneği



DEVRİMCİ İŞÇİ 1981 TAKVİMİ ÇIKTI

remscheid

Remscheıd 7 yıldır salon devrimciliğinin oynandığı, bunun doğal sonucu faşistlerin Ruhr bölgesi çapında merkezi olarak yuvalandıkları bir şehirdir.
Bizler (D. Yol sempatizanları) kitle ilişkileri ve somut pratik eylemlerimizle sol pasifizmini bir kaç ayda yok ettik . bu durum karşısında yedi yıllık saltanatlarından endişeye düşen (FİDEF sempatizanı) T.A.S.K.D. derneği yöneticileri çareyi şeflerine koşmakta gördüler.
Gelen şefler 30. eylülde "Türkiyede gelişen son olaylar " üzerine seminer verdiler.
Seminerde anlatılanlar : Burjuva basınından alınan rakamlarla, Türkiyenin dış borçları ve FİDEF'ın hayali anti- faşist mücadele raporundan ibaretti. En ilginci ise cuntanın yorumuydu. Cuntanın ilerici yanlarınında olduğu , faşist olup , olmadığını anlaya bilmek için bir yıl beklemek gerektiği (!) anlatıldı. Kitleden gelen ; faşist demek için cuntanın daha ne yapması lazım ?
Sorusunun cevabı ise çok daha ilginçti. Çünkü, bu sorunun şefemi yoksa sekreteremi yöneltildiğine bir türlü karar verilemedi.Ve sekreterimi, yoksa şefimi cevaplasın derken politik komedenin birinci perdesi bitirildi. Bizler , ara vermek yerine, şunun tartışılmasında ısrar ettiğimizde kaba kuvete baş vurmayı, tartışmaktan daha kolay buldular.

Bu politik komedinin ardından dernek yönetim kurulu, Devrimci Yol sempatizanlarını afaroz kararı aldılar, karar açıklaması şöyleydi : Biz yedi yıldır mücadele ediyoruz. Siz ise bir aydır buradasınız. Hepiniz ilticalısınız bir telefonluk işiniz var. Uslu durun Üyelerimizin kafasını karıştırıyor, gelen misafirlerimize saygı göstermiyorsunuz. Oysa gerçek şudur ki, seminerden sonra aydınlanan üyeler dernek yönetim kurulunu feshettiler ve yöneticileri gerçek yerlerine sıcak evlerine gönderdiler. Böylece Türk Alman Sosyal Kültür Derneğide gerçek sahiplerinin eline geçti. Bundan sonra gündemde ; devrimcicilik değil devrimcilik var.

Remscheıd Dev-Yol Sempatizanları

hagen

Bölgemizde anti-faşist komiteler doğrultusunda bir çalışmayı hayata geçirmek çabası içindeyiz. Amacımız Hagen ve çevresindeki maddi ve manevi olanakları devrimci harekete kanalize edebilmektir. Henüz bir dernek çatısı altında toplanamamız çalışmalarımızı aksatıyor. Ama asıl eksikliğin, teorik yetersizliğimizden kaynaklandığını tesbit ettik.

Kollektiv çalışma ile bu sorunları asgariye indereceğimiz inancındayız.
Yürüttüğümüz başlıca çalışmalar:
1. Eğitim çalışmaları.
2. Dergi satışı , afiş, pullama ve bildiri dağıtımının disiplinli yürütülmesi.
3. Cuntayı teşhir kampanyasında, üç bin bildiri dağıttık. Türkiyedeki faşist katliamları ve işkenceleri gösteren resimlerle, şehir merkezinde sergiler açtık.

Hagen Devrimci Yol Sempatizanları

mosbach

Bizler "Devrimci İşçi" sempatizanları olarak, bölgemizde üzerimize düşen görevleri omuzlamaya çalışıyoruz.

- Bölgedeki çalışmaların daha iyi bir yönde yürümesi için teorik seviyemizin çok düşük olduğunu kabul ediyor bu yönde çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

- Bölgemizdeki anti-faşist çalışmanın daha ileriye ulaşması için, bölge komitesinin kurulmasını tamamlamak üzereyiz. Bunları hayata geçirme çabalarımız, sürekli olarak ATİF li arkadaşların "Devrimci" anlayışa sığdıramadığımız baltalamalarıyla karşılaştı.

Örgeğin; Mosbach ve çevresindeki antifaşistlerin birlikte kurmuş oldukları İşçi Kültür Derneğini, kendilerinden olmayan üyelerin fişlerini yok ederek zaptettiler. 31 Mayıs 1980 de yaptıkları DEVRİMCİLERİ ANMA gecesinde ölen devrimcileri ağızlarına almadıkları gibi attığımız sloganları da kestiler. Gecede devrimcilik adına sergiledikleri oyun ise ibretle seyredilmeye değer oyun: Polisler iki tane TİKKO luyu yazılamada yakalayıp karakola getirirler bu devrimciler işkencede hiç sır vermezler.

Polisler yine bir devrimciyi yazılamada yakalarlar karakola getirirler.

- Komiser sorar: Bu ne yapıyordu?

- Duvara Tek Yol Devrim yazıyordu denir.

- Komiser: Bunları yazanlardan tehlike gelmez. Bunlar ne devrimi yapacaklarını bilmezler, bu sene Pariste kravat devrimi yapıldı. Belkide kravat devrimini savunuyorlardır.

diyerek yakalananların serbest bırakılmasını emreder. Polisler üçüncüsünüde (bir faşist) yazılamada yakalayıp getirdiklerinde. Komiser Bunlar bizim yardımcılarımız der ve faşistleri salıverirler.

Yine iki Kasımda düzenledikleri gecede Türkiyeden çekilmiş resimleri sergileme teklifimiz geri çevrildi.

Sınıf mücadelesi adına, sınıf mücadelesi önünde dikilen bu tür engeller disiplinli çalışmalarımızla aşılacaktır.

Devrimci selamlar

bielefeld

Bielefeld 20000 Türkiyelinin yaşadığı, anti-faşist kitlenin yoğun olduğu bir yerdir.
Kısa bir geçmişe dayanan çalışmalarımızda, önce burada bulunan siyasetlerle ortak bir platform yaratmaya çalıştık. (Bu siyasetler HK, ATİF ve DHB) Olumlu bir gelişme olmadı. Çünkü, "Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" dedikleri garip tezi sürekli temel almaları, ciddi siyasi çalışma yerine de sekterliği ilke edinmeleri eylem ortaklığını engelledi.

Güç birliği çabalarımızın netice vermemesi üzerine bağımsız çalışmalarımıza ağırlık vermeye karar verdik. Bu karar doğrultusunda "Türkiye'deki faşist cunta" konulu bir toplantı yaptık. 150 kişinin katıldığı toplantı olumlu geçti.
Şehrin merkezinde açtığımız sergi ilgi çekiyor. Almanca ve Türkçe yayınların satışına düzenli bir şekilde devam ediyoruz.

.... EĞİTİM KÖŞESİ ....

Geçen sayımızda Ekonomi Politik'in ne olduğu üzerinde durmuş ve demiştik ki:

Biz ekonomi politiği öğreniriz çünkü, toplumların tarihi süreç içerisinde nasıl değişe geldiğini ve dolayısiyle içinde yaşadığımız baskı ve sömürü düzenine nasıl değiştirebileceyimizi öğrenmek isteriz.

Toplumların ilerlemesine neden olan itici gücün üretici güçlerin ilerlemesi olduğundan bahsetmiş ve öğrenmiştik: **ÜRETİCİ GÜÇLER SÜREKLİ DEĞİŞTİGİ İLERLEDİĞİ İÇİN, TOPLUMSAL YAPILARDA KAÇINILMAZ OLARAK DEĞİŞECEKTİR.**

Tarih, üretici güçlerin gelişme aşamalarına göre beş ana üretim tarzı ve toplum biçimi görmüştür. Şimdi bu toplumsal yapıları, değişim nedenleri ile birlikte incelemeye çalışacağız.

İlkel komünal Toplum

Insanlar, insan olma özelliklerine sahip olduklarından beri toplu halde yaşarlar. Tarihteki ilk insan topluluğu ilkel komünal toplumdur.

İlkel komünal toplumda, üretim araçları çok ilkeldir, gelişmemiştir. Bilim çok geridir. Üretim tekniği yok denecek kadar azdır.

İnsanlar doğayı değiştirme işlemini çok ilkel bir şekilde yapabilmektedirler. Yabani hayvanlar çok büyük ve güçlü, tabiat sertdir.

Meyvalarla ve etle beslenen ilkel insan için, etini yiyebileceği bir hayvanı avlamak zordur. Çünkü taşdan sopadan basit aletlerle bu işi yapmak zorundadır.

Bu yüzden insanlar toplu halde avlandılar ve toplu halde avlandıkları etleri bölüştüler.

Yani ilkel toplumda çalışmayan insanlar, mülkiyet sahibi insanlar, SINIFLAR YOKTU.

Kabileler halinde yaşıyan insanlar birlikte tüketirlerdi.

Kabilenin yönetimide birlikte idi. Kendilerini ilgilendirecek kararları birlikte alırlar, danışacakları birşey olursa, tecrübeli kişilerden oluşan bir heyete danışırlardı. Kabile reisleri üyeler arasından seçilir ve sık sık değiştirilirdir. İlkel komünal toplumda cinsiyet ayrımı da yoktu. Kadın, erkek herkes eşit söz hakkına sahipti.

Bayağıda insanca olan bu sistem neden yıkıldı, oysa insanlar böylesi ilişkilerin içinde mutlu yaşamaları gerekti...?

İLKEL KOMÜNAL TOPLUM NEDEN DEĞİŞTİ?

İnsanlar avlanmakta kullandıkları aletleri gittikçe geliştiriyorlardı. Madenleri buldular ve av aletleri yapmak için madenleri kullanmaya başladılar. Böylesi aletlerle hayvanı avlamak çok kolaydı ve çok daha az insan gücüne ihtiyaç vardı. Madeni okla tek insan bile koca bir hayvanı vurabiliyordu ve o hayvanın etiyle başkaları da doyabiliyordu. Artık herkesin ava gitmesine gerek yoktu, toplumdaki ilk iş bölümü gerçekleşti. Kadınlar anne olmak özellikleri yüzünden evde kalıyor, çoçuklarla ve diğer işlerle ilgileniyor, erkekler ava gidiyordu.



Bir yandan insanlar toprağı ekmeyi öğrendiler ve böylece çiftçilerle, avcılar bibirinden ayrıldı. Bu ise insanlar arasındaki ikinci iş bölümü oldu. *Toprağı ekip biçen insanlar* çeşitli bitkilerden kaba kumaşlar dokumayı, çanak çömlek, sal yapmayı öğrendiler. İş bölümü ve üretim tekniğinin artması ile toplumda bir ürün fazlası meydana geldi ve bu fazla ürün bazı kimselerin elinde toplanmaya başladı. Artık toplumda bir servet eşitsizliği vardı.

Toprağın değeri anlaşıldıktan sonra kabileler arasında toprak yüzünden savaşlar olmaya başladı. Savaşlar esnasında çeşitli ganimetlerin yanı sıra insanlarda savaş ganimeti olarak esir alınmaya başlandı. Esirler çalıştırılıyorlar ve üretiklerine efendileri tarafından el koyuluyordu. Önceleri yapılamıyan bir şeydi bu. Üretim aletleri gelişmemişken bir kişi günlük çalışmasıyla ancak kendi karnını doyurabiliyordu. Şimdi ise üretim aletleri gelişmişti ve artık tek kişi kendine yeterinden fazlasını üretebiliyordu. Kölelere yaşayabilecekleri kadar yiyicek veriliyor, ürettiklerinden geriye kalan her şeye köle sahipler tarafından el koyuluyordu.

Bu artık ilkel komünal toplumun içerısinde doğan , ama ona hiç benzemeyen başka bir toplum biçimiydiki, bu topluma KÖLECİ TOPLUM denir.

KÖLECİ TOPLUM

Üretim aletleri ve tüm üretici güçlerin değişmesiyle toplum kökünden değişmişti. Artık toplumu ilgilendirecek kararlar da ortak verilemezdi. Çünkü toplumda çıkarları aynı olmayan insan gurupları vardı. Kararlar büyüklerin ve kölelerin sahipleri tarafından onların çıkarlarına uygun olarak verilmeye başlandı. Artık toplum iki sınıftan oluşuyordu.

1) KÖLELER (EZİLENLER)

2) KÖLE SAHİPLERİ (EZENLER)

Savaşa erkekler katıldığı için savaş ganimetleride erkeklerin oluyordu. Kadınlar hiçbir mülke sahip değillerdi ve böylece giderek sosyal varlıkları silindi, onlara erkeklerin mülkleri arasına katıldılar.

Toplumun yönetim şekli, ahlak yapısı kısaca tüm üst yapısıda üretim tarzıyla birlikte değişmek zorunda kaldı.

Önceleri tüm toplumun güvenliğini sağlamak için kurulan ordunun savaşçıları, artık mülkiyet sahibi olan kabile başkanlarının çıkarı için savaşıyordu. Önceleri toplumda geçerli kurallar tüm toplumun çıkarları için tespit edilirken şimdi mülk sahibi olan köle sahibi efendilerin çıkarlarını koruyan kanunlar haline gelmişlerdir. Köleler köle, efendiler efendiydi artık. Bunun hep böyle sürüp gitmesi için toplumdaki yönetim zora dayanmalıydı. Ve efendilerinin buyruğuna uymayan köleler cezalandırılmalıydı. Bu kurulan mekanizma ise en ilkel şekli ile DEVLET'ten başka birşey değildi. Sınıfların ortaya çıkmasiyla bir sınıfın diğer bir sınıfı baskı altında tuması için kullanılan bir araç olan DEVLET ORTAYA ÇIKTI.

KÖLECİ TOPLUMDA KÖLELER NASIL SÖMÜRÜLDÜ?

Üretim araçlarının ve üretici güçlerin gelişmesiyle *ortaya çıkan* ÜRÜN FAZLASI toplumun bir bölümünün elinde toplandı. Ürün fazlasına sahip olan efendiler *artık çalışmıyorlardı. Çalışan kölelerin* (emekçilerin) emeği ise artık iki kısıma bölümüyordu.

1)
Kendi karınlarını doyurabilmek için gerekli maddeleri üreten GEREKLİ EMEK

2)
Köle sahiplerinin beslenmesine yarıyan fazla emek veya ARTI EMEK.

ARTI EMEK karşılığı ödenmemiş emek tir. Örnek: Bir köle günde 16 saat çalışıyorsa ve köle sahibinin ona ölmiyeceği kadar verdiği yiyecekleri 4 saat çalışarak üretebiliyorsa, karşılığını almadığı, köle sahibi için çalıştığı 12 saat ise ARTI EMEKTİR.

Kölenin gerekli emek süresi içerisinde ürettiği ürüne GEREKLİ ÜRÜN denir.

Kölenin artı emek zamanı içerisinde ürettiği ürüne ise ARTI ÜRÜN (toplumsal ürün fazlası) denir.

Feodal Toplum

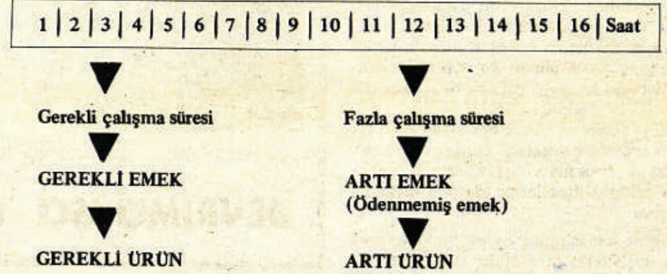
Köleci toplum içerisinde baskıya, kırbaca ölüm cezalarına rağmen durdurulamıyan gelişen bir şey vardı ki, bu da ÜRETİCİ GÜÇLER di.

Üretim aletleri yetkinleşti, artık eskisinden çok daha fazla üretilebilirdi. Bir yandan el zanaatları gelişiyordu. Ancak *üretim ilişkileri yani toplumda üretilen* malların bölüşümü bu gelişmenin önünde büyük bir engeldi. Çünkü köle ne kadar üretirse üretsin aldığı pay *ölmiyecek kadardı.* Öyleyse kölelerin üretimi arttırmak gibi bir dertleri yoktu. Oysa köle sahipleri *daha fazla artı ürüne sahip olmak* istiyorlar ve köleleri zorluyorlardı. Köle isyanları başgösterdi. Çocukluğumuzda filimlerini zevkle seyrettiğimiz Spartaküs adlı köle bu isyanların en büyük örneklerinden biridir. Spartaküs peşine binlerce köleyi takıp dağa çıktı. Aralarında bölünüp, parçalana kadar, Roma imparatorluğuna karşı *kahramanca savaştılar. Spartaküs ve kuvvetleri* o zamanlar çok güçlü olan Köleci düzeni yıkamadılar ama ciddi ölçüde sarstılar.

Giderek kölelerin ürettiği ürünler, efendilerinin ihtiyaçlarına da cevap veremez olunca, üretimi arttıracak yeni bir bölüşüm yeni üretim ilişkileri gereksinmesi ortaya çıktı.

Bu üretim ilişkisi, üretici güçlerin önüne engel olmayacak, onun gelişmesine uygun düşecek bir ilişki olmalıydı. Üretim ilişkileriyle birlikte toplumun yapısı değişek yeni bir toplumsal sistem doğacaktı.

ŞEKİL 1



ÖZETLERSEK:

1)
Toplumun değişimine neden olan güç, yani ilkel toplumun yıkılıp köleci topluma geçişin nedeni, insanların geçim araçlarını elde ediş biçiminin değişmesidir. Bu ise insanların tükettikleri yiyecek, konut gibi geçim araçlarını ve bunları üretirken kullandıkları aletleri geliştirmesinden, *yetkinleştirmesinden başka birşey değildir.*

2)
Köleci toplumda, toplum içindeki yerleri çalışmaları düşünce biçimleri ve çıkarları birbirinden ayrı olan insan kümeleri yani SINIFLAR ortaya çıkmıştır.

3)
Sınıfların ortaya çıkmasıyla, köleler ürettikleri ürünleri gönül rızasıyla efendilerine vermeyeceklerine göre, toplumun yönetim mekanizması bir sınıfın çıkarları için diğer sınıfa baskı aracı olarak kullanılmış ve DEVLET ortaya çıkmıştır.

Öyleyse

a)
Devlet her zaman var olmamıştır. Mesela ilkel komünal toplumda devlet yoktur.

b)
Sınıfların ortaya çıkmasıyla var olan devlet, sınıflar ortadan kalkınca yok olacaktır.

Köleler efendilerinin mülkiyetinden kurtuldular, serbest bırakıldılar. Ancak toprağa bağlıydılar artık. Toprak satılırsa kölelerde satılır efendi değiştirirlerdi.

Feodal toplumda emekçiler artık köle değil yarı köleydiler. Başka bir değişle "serf" olmuşlardı. Feodal beyler, ağalar, derbeyleri tarafından yine sömürülüyorlardı ama artık alınıp satılamıyor, öldürü*lemiyorlardı. Bir kısım emekçilerde* zanaatkar olarak çalışıyor. Onların kap kacağını giyiceklerini, süs eşyalarını üretiyorlardı.

FEODAL TOPLUMDA SERFLER NASIL SÖMÜRÜLÜYOR?

Feodal toplumda kullanılan topraklar üç bölüme ayrılıyordu.

1. Ortaklaşa kullanılan, meralar, otlaklar ormanlar vs.

2. Feodal beyin beslenmesi için ekilen toprakların en büyük ve verimli bölümü.

3. Serflerin kendileri için ektikleri verimsiz ve çorak topraklar.

Serflerin kendi geçimlerinin temin için ektikleri toprakların büyük bir bölümüde feodal beylerin mülkiyetindeydi. Onlara sadece bu toprakları işletme hakkı verilmişti. Ayrıca kendi topraklarını eker sayısı az olmakla birlikte küçük toprak sahibi hür köylülerde feodal toplumda mevcuttu. ▶▶▶

İRAN—IRAK Savaşı
ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları

BAŞTARAFI SON SAYFADA

Sovyetler birligi

Sovyetler Birliği'nin bölgedeki yanlış politikası, Mısır, Kürt, Irak ve Suriye politikalarıyla açığa çıkmıştır.
Şu an S.B. her iki ülkeye de İran'da da Irak'a da yardım teklifinde bulunmaktadır. Amaç ABD gibi savaşın sonuçlarını kendi lehine çevirmektir.

Sovyetlerin bölgedeki devrimci hareketleri desteklemek gibi bir sorunu yoktur. Sorun kendi "büyük Devlet" politikasının izlenmesi sorunudur.

Bölge devletlerinin tutumu

Amerikan Emperyalizmi'nin güdümündeki Saudi-Arabistan Ürdün ve Fas yönetimleri Irak'ı desteklediklerini üstü kapalı ya da açık biçimde belirttiler.

Bu arada en büyük yumurtayı yine "Sedat" yumurtladı. Ve "tüm islam dünyasının korunması için, Amerika'nın Mısır topraklarını istediği gibi kullanabileceğini" belirtti. İran'ı da bölgedeki hegemonyacı tavrından dolayı uyardı.

Libya, Suriye ve Filistin İran'ı desteklediklerini belirttiler. Güney Yemen "sadece Emperyalizmin işine yarayan bu kardeş kavgasını" kınadı.

Cezayir ise savaşı, dünyanın diğer problemlerinden gözleri buraya çevirmek için oynanan bir oyun olarak niteledi.

KÜRT ULUSU AÇISINDAN SORUN:

İran ve Irak'ın tek ortak yanları belki de her iki ülkede de Kürt Ulusunun varlığıdır.
Kürtler açısından sorun bir ya da diğer tarafı desteklemek olmamalıdır. Sorun bağımsız, anti-emperyalist Kürt hareketinin, bağımsız tavır takınması ve savaştan güçlü çıkmasıdır.

Ancak şu anda bunu yürütebilecek bir Kürt örgütü görülmemektedir. Nitekim KDP İran'ı desteklemiştir. Diğer Kürt örgütlerinin takındıkları tavır üzerine de bilgimiz yoktur.

İran'daki siyasal güçlerin konumu

İran'daki sağ güçler bu savaştan bu güne kadar karlı çıkmışa benzemiyorlar. Bahtiyar yanlısı generallerin savaşın çıkmasından hemen sonra "darbe" yapacakları söylentilerinin üstü örtülmüş gibi görülüyor. "New York Times" gazetesi "Amerikalı rehinelerin kurtarılması için, İranlı subayların da yardımıyla yapılacak ikinci bir kurtarma harekatının, savaşın başlamasıyla suya düştüğünü" bildirdi.
İran'daki sağ, faşist güçler de kendi içlerinde birliği sağlamış değillerdir.

Sol güçler açısından da savaşın halkı "toptan" İslam Cumhuriyetinin arkasına takması itibariyle gerileme getirdiği söylenebilir.
Sol güçlerin aldıkları tavırlar şöyledir.

Tudeh Partisi (Moskova yanlısı):
Irak'ın saldırısının iç gerici güçlere ve emperyalizme hizmet ettiğini söyledi. Tudeh üyelerini Irak'a karşı seferber etti.

Halk Mücahitleri
Bugüne kadar yönetim tarafından yabancı ajanlar olarak gösterilen H.M.'de ilk defa Resmi gazete tarafından övüldü. İdam edileceği söylenen bir merkez komite üyesinin mahkemesi de ertelendi.

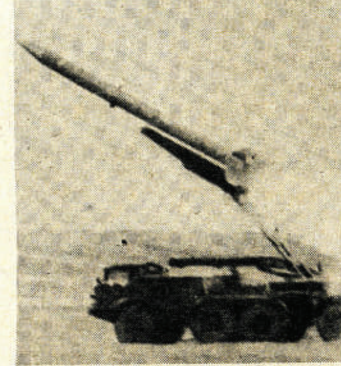
Kürdistan Demokrat Partisi:

Irak'ın kuzeyinde, Irak kuvvetlerine karşı saldırıya geçti. Tahran radyosu ilk olarak "Peşmergelerin vatanseverliklerinden" bahsetti.

Halkın Fedayileri (Çoğunluk):

Tüm güçleriyle devrimi savunup faşist Irak'a karşı savaşacaklarını bildirdiler.





Türkiye-Darbe

"ABD'nin Orta-Doğu'da uyguladığı politikalar, kuşkusuz ki Orta Doğu'da ki Amerikan çıkarlarının korunmasında Türkiye'nin de "en iyi" bir şekilde kullanılmasını da öngermektedir. (...) Nitekim ABD temsilciler meclisinin geçenlerde hazırlattığı raporda, Türkiye'nin Orta Doğu'daki Amerikan çıkarları açısından önemli bir rol oynaiyacağından sözedilerek, Türkiye'nin ihtiyacı olan ekonomik-askeri yardımlar konusunda olumsuz hareket edilmemesi talebedilmekteydi."
(D.Y. s. 35)

Darbe'nin ve İran-Irak savaşının başlamasının aynı zamana rastlaması bir raslantı olarak alınmamalıdır.

Amerikan emperyalizmi bölgedeki çıkarlarını savunmak için gerektiğinde Türkiye "piyonunu"da hamle ettirecektir. Faşist cunta henüz içteki hesaplaşmayı bitiremedeğinden İran-Irak savaşında açık bir tavır almamaktadır. Bu bölgesel ve emperyalizme bağımlı eklektik ilişkilerinin de bir sonucudur. Ama bu kuzey-batı ittifakı içindeki "yükümlülüklerimizi" gerektiğinde yerine getirmeyeceğiz anlamına gelmez.

Sonuç

İran ve Afganistan'daki gelişmelerden sonra, zaten gerek Arap—İsrail sürtüşmesi gerek Sovyetlere yakınlığı ve en önemlisi Dünyanın bir numaralı Petrol kuyusu olması itibariyle Orta Doğu patlamaya hazır bir barut fıçısı haline gelmiştir.

Bölge devletleri hala, şahlar, mollalar, krallar, şehler tarafından yönetilmektedir. Gerek gerici bu yönetimlere karşı iç sınıfsal tepkiler ve gerekse bölgedeki iki önemli ulusal hareket Filistin ve Kürt hareketi, Emperyalizmin rahatını bozmaktadır.

Emperyalizmin hala bu bölgede varlığını sürdürebilmesinin yolu ya gerici yönetimleri güçlendirmekten, bu olmazsa direk askeri müdahaleden geçmektedir.

Savaş, Humeyni'nin işine yarıyor, savaş, Şaddam Hüseyinin işine yarıyor, savaş emperyalizmin işine yarıyor. Velhasıl savaş egemenlerin işlerine yarıyor. Savaştan çıkarı olmayanlar ise bölge halklarıdır.

Çözüm elimizdeki silahları, Humeyni'lerin, Saddam'ların, Faşist Darbecilerin üstüne çevirmektir. Çözüm Emperyalizmi defetmektir.

Yaşasın Bölge halklarının Dayanışması!
Kahrolsun Savaş!
Kahrolsun Emperyalizm!
Zafer Ortadoğu halklarının olacaktır!

▸

Feodal toplumdaki emekçi yani SERF, haftanın belli günleri kendi toprağında çalışır gerekli emek harcıyarak, GEREKLİ ÜRÜN üretir.
Haftanın büyük bir bölümünde ise Feodal beyin toprağında angarya olarak çalışırdı. Bu süre ise karşılığı ödenmeyen emekti. Bu süre içinde serfler ARTI-ÜRÜN (toplumsal ürün fazlası üretiyorlardı). Bu ürün fazlasına ise toprak mülkiyetine dayanarak feodal beyler tarafından el koyuluyordu.

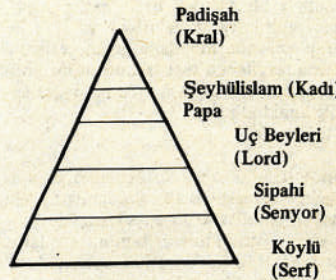
Feodal beyler, kendilerine bağlı daha küçük beylikler, onlarda kendilerine bağlı memurlar aracılığı ile köylüleri soyuyorlardı.

Feodal beyin gücü, kendisine bağlı uyruklarının sayısı ile ölçülürdü. Mesela Osmanlı imparatorluğunda köylü, direk padişahı karşısında görmezdi. Köylülerin ürettiklerine padişah adına, Sipahiler tarafından el koyulurdu. Köylüler ise, padişah ve sülalesine türkülerinde şiirlerinde şöyle seslendiler:

ŞALVARI ŞALTAK OSMANLI
EĞERİ KALTAK OSMANLI
EKENDE YOK, BİÇENDE YOK,
YEMEDE ORTAK OSMANLI.

Feodal toplumdaki bu sömürü mekanizmasını bir piramite benzetirsek şöyle şemalıyabiliriz:

ŞEKİL 2



Feodal toplumda dinin rolünde unutmamak gerekir. Feodal beyler tarafından satın alınan din adamları, hep onların çıkarları için fetva verirler. Bunun karşılığını da fazla fazla alırlardı tabii. Bilim ve teknik ilerlemediği için dinin insanlar üzerindeki etkisi çok büyüktü.

Bu etkiden faydalanan papazlar günah çıkarmak bahanesiyle halkı soyup sovana çevirirlerdi. Örneğin, Avrupada feodal toplumda bir çok papazın feodal beylerle boy ölçüşecek kadar mülkü, ve nüfuzu vardı.

Fodal toplumdaki sömürünün özü mülk sahibi sınıfların, topraktaki mülkiyetlerine dayanarak emekçilerin ürettikleri ürünlere el koymasıydı. Bu haraca RANT denir.

Önceleri bu el koyuş ürünlere el koyuş şeklinde olurdu. Yani köylüler ürettiklerinin büyük bir bölümünü ürün olarak feodal beye vermek zorundaldı. Buna AYNI RANT denir.

Ama teknik ilerledikçe ve ilerici güçler geliştikçe, feodal beylerin elinde Artı-ürünler birikmeye başladı. Ağalar beyler bunları satmak zorunda kaldılar.

Ayrıca önceleri evlerde ve feodal ağanın çiftliklerinde yapılan el zanaatları üretimi (kumaş, ayakkabı, kapkacak v.s.) bir hayli gelişmişti ve dükkanlarda yapılıyordu.

Bunlar tarımın yapıldığı yerlerden ayrı yerlerde yapılıyor, yani şehirler yavaş yavaş köylerden ayrılıyordu. Artık feodal beyin şehirlerde üretilen bu ürünlerede ihtiyacı vardı ve onlardan satın almak istiyordu. Bu yüzden köylülerden ürün yerine para olarak rant almaya başladı. Böylece AYNI RANT'ın yerini PARA-RANT aldı.

Feodal düzende şehirlerdeki üretim ise belli kurallara göre olurdu. Dükkan üretimini düzenleyen bu sisteme ise LONCA sistemi denir.

Dükkanlardaki üretim, USTA (mal sahibi)

KALFA (meslek dalında biraz daha ilerlemiş eleman) ve ÇIRAK ilişkisine dayanırdı.

Çıraklarda, toprakta çalışan serfler gibi çalıştıkları yere başlıydılar. İş yeri değiştiremezlerdi. Daha sonraları meta üretiminin yaygınlaşması, serfleri ve çıraklari özgür iş gücü haline getirdi. Bu gelişimi kapitalizmde açıklıyacağız.

ÖZETLERSEK

1. Feodalizmde emekçiler alınıp satılmaktan öldürülmekten kurtuldular, toprağa bağlı yarı köle SERF oldular.

2. Feodal toplumda üretici güçler geliştikçe tarımın dışında el zanaatleride bir hayli gelişti. Şehir köy ayrımı belirginleşti.

3. Feodal toplumda da sömürü direk zora dayalı sopalı bir sömürüydü. Serfin ürettiklerine hiç bir dalavereye lüzum kalmadan feodal beyler tarafından açıkça zorla el koyuluyordu.

İRAN—IRAK Savaşı
ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları



" Ortadoğu'daki ABD politikaları İran'ın ABD'den kopmasından sonra onun Ortadoğu'daki temel dayanağını oluşturan Mısır-İsrail cephesinin güçlendirilmesine yönelmiştir. Bir yandan Türkiye - S. Arabistan - Irak gibi ülkelerle bu cephe takviye edilmeye (ve mümkünse bir pakt altında birleştirilmesine) çalışmakta, diğer yandanda Orta-Doğu ülkeleri arasındaki çelişmelerden yararlanılarak İran'ın da katılacağı güçlü bir Arap-Filistin cephesinin oluşturulmasındaki çatışmalar, gerekse İran içinde ve bölgede sınıfsal ve anti-emperyalist bir temele oturmayan, dinsel ve "ulusal", vb. nedenlerle dayalı çatışmalar, ABD emperyalizminin Orta-Doğu'daki yürüttüğü politikalarıyla tam bir uygunluk göstermektedir. (D.Yol sayı 35, Nisan 1980)

İran'la Irak arasındaki anlaşmazlıklar, önce mevzii sınır çatışmalarına, daha sonra da Eylül ortalarında açık savaşa dönüştü. Konu üzerinde bazı noktaları ele almadan önce savaşın genel karakteri üzerinde bazı sözler söylemekte yarar var.

Birincisi savaş, her iki ülkeninde dar, milliyetçi ülke çıkarlarının sonucu ortaya çıkmıştır. Doğrudan emperyalist ülkelerin kışkırtmaları ile olmasa bile, bu ülkelerin işine yarayacak politik sonuçlar doğurmuştur.

Açık savaş Irak'ın saldırısıyla başladı. Daha saldırıdan bir kaç gün sonra Irak ateşkes önerdi. İlk saldırıyla ele geçirdiği yerler itibariyle Irak yapılacak ateşkes görüşmelerinden her halükarda karlı çıkacaktı. Ayrıca Irak'ın uzun süreli bir savaşı götürecek gücü yoktur, İran için ise çözüm savaşın devamıdır. Ancak bu yolla içinde bulunduğu "kötü" durumu düzeltebilir. Savaşın başında Irak'ın düşündüğü - bir yıldırım harekatıyla - Humeyni rejiminin yıkılmasıydı. Bu bugüne kadar olmadı. Kısa dönemde olacağa da *benzemiyor.*

"Bölge çeşitli ulusal ve mezhep ayrılıklarını bünyesinde taşımaktadır. (...) Irak - İran - Suriye gibi ülkelerin yönetimleri de mezhep bakımından farklılık göstermektedir. (İran, Irak'ın İran'daki Kürtleri kışkırttığını, Irak ise İran'ın, ırak'taki Şiileri Sunni yönetime karşı kışkırtıp örgütlediğini ileri sürmektedir).

... diğer yandan da ilginç bir şekilde çatışan tarafların hepsi diğerlerini "Amerika'ya hizmet etmekle" suçlamaktadır. İran ve Suriye Irak'ı, Irak İran'ı, gene İran içerde kendilerine karşı acımasız bir savaş yürüten Kürtleri ... hasılı herkes birbirini "Amerikan uşaklığı yapmakla suçlamaktadır." (D.Y. s. 35).

İran rejimi, Irak saldırısının arkasında Amerikan emperyalizmini görüyor. Burada herşeyden önce doğru olan şey Irak'ın da Amerikan'nın da ortak arzularının, "Humeyni rejiminin alaşağı *edilmesi" olduğudur.*



Irak tarafından bombalanan DEZFUL kentinden bir görüntü...

SAVAŞ kimin işine yarıyor???

İran

"İran devrimi de gerçek bir halk devrimi tarafından gerçekleştirilebilecek olan şeyler başaramamış, önderliğinin niteliğinden dolayı, ne içerdeki ne de dışarda bölge halkları ile arasında var. olan sorunları çözememiştir." (D.Y. s. 35)

İran'da mollalar Şah'tan yönetimi alınca, işi kelimenin tam anlamıyla "kitabına" uyduramamışlardır. İran halkının gözünü ekonomik çıkmazlardan çelmek için çeşitli oyunlara başvurmuşlardır. Bu yolda kah "Kürt sorununu", kah Azeriler sorununu, kah da rehineler meselesini kullandılar. Humeyni daha savaştan önce "Dünya islamlaştırılması" ve "Irak rejiminin devrilmesi" için propaganda yapıyordu. Rehineler meselesi belirli anlamda halk arasında aktüalitesini yitirmiştir.

Yeniden, ekonomik ve yönetimsel meselelerin üstünün küllendirilmesi açısından Irak savaşı mollaların imdadına yetişmiş sayılabilir.

Irak

"Irak'da Saddam Hüseyin yönetimi ise uzunca bir süreden beri "batı yanlısı" bir politikaya yönelmiştir ve İran ile Irak arasında meydana gelen çatışmalarda sergilenen tavırları onun bu politikasının bir sonucu olarak değerlendirilmektedir."
(D.Y. s. 35)

Irak İsrail'le olan sürtüşmeleri dolayısıyla, batıdan silah alamamıştır. Bu sebepten silahlarını büyük ölçüde Sovyetler Birliği'nden temin etmiştir. Ayrıca S.B. ile "dostluk anlaşmaları" yapmıştır. Gerek bu yanı, gerekse Filistin hareketini destekler gibi görünmesi ona "ilerici" görüntüsünü kazandırmıştır. Filistin hareketini destekler gibi görünüyor dedik, çünkü Irak, Lübnan iç savaşının en kızgın anında İsrail saldırılarına karşı Filistinlilere silah vermeye yanaşmamıştır.

Fransa Irak'ın dış ticaretinde en önemli yeri tutmaktadır. Fransa Irak'tan petrolünün %23'ünü almaktadır. Karşılığında da büyük çoğunlukla silah satmaktadır. Irak Fransa'ya diğer hafif silahların yanında 90 helikopter 210 uçak, 430 tank ısmarlamıştır. Eylül ayının başında da atombombası yapımında kullanılan 12 kg zenginleştirilmiş uran almıştır. Fransayı Federal Almanya ve ABD takip etmektedir.

Bu alışverişin senelik hacmi 6 Milyar Mark'ı bulmaktadır. Ayrıca diğer petrol üreten ülkelere nazaran nüfusunun fazlalığı da Emperyalistler için verimli bir pazar sayılabilir.

Bu ekonomik ilişkiler "batı yanlısı" politikanın açıklayıcısıdırlar.
Amerika güvenlik danışmanı Brezinski'nin şu sözleri de Irak'ın yerini belirlemesi açısından ilginçtir. "Waşington'la Bağdat'ın çıkarlarının temel bir uyuşmazlığını görmüyorum.

ABD'nin çıkarları

Savaşın gelişiminden ve askeri sonucundan bağımsız olarak, savaştan kazançlı çıkacak olan ABD Emperyalizmidir.

ABD'nin görünürde 4 önemli kazancı vardır:

1) Orta doğudaki ülkelerin iç çelişkilerinden faydalanarak bölgeye askeri bir müdahalede bulunma imkanlarını çoğaltmıştır. Bu yolla hem stratejik, hem de Petrol açısından dünyanın en önemli yeri olan bölgeyi direk kontrolü altına almak istemektedir.

2) İran'ın zayıflamasından yararlanarak "askeri bir darbe" ve benzeri yollarla İran'ı tekrar kontrolü altına almanın şartlarını hazırlamaktadır.

3) İran'ın, silah yedek parçaları açısından ABD'ye bağımlı olması, savaşla birlikte "yedek parça" "rehineler" değiş tokuşunu gündeme getirmiştir. Böylece "Mollalar" *yönetiminin* tutarsızlığı ortaya çıkmıştır.

4) Bölge halklarını birbirine düşürerek, halkların emperyalizme karşı ortak mücadelesini engellemektedir. Bu emperyalizmin böl, parçala, birbirine düşür sonra yönet politikasıdır. Ve kesin karşısına çıkılması gereken de budur.

70'li yılların bugüne kadar sürüp gelen Petrol bunalımı ABD'nin bölgeye silahlı müdahale olasılığını ortaya çıkardı. ABD sürekli olarak "Batı dünyasının *emniyeti için" bölgeye silahlı* müdahalede bulunabileceğini söyledi. Bu tehditi şimdi de Basra körfezinin çıkış yeri olan ve dünya petrolünün önemli bir kısmının geçtiği Hürmüz Boğazı için savuruyor.

Amerikan Emperyalizmi bölgeye hemen 31 gemilik (ikisi uçak gemisi olmak üzere) bir deniz kuvveti gönderdi.

İran bu tehditler karşısında "Uluslararası yükümlülüklerinin bilincinde "olduğunu ve" hem ne pahasına olursa olsun Hürmüz Boğazı'nı açık tutacağını" belirtti.

Bu Amerikan Emperyalizmi'nin bölgedeki kontrol gücünün ispatıydı.

Devamı Sayfa 15'de